

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto IX. ... Ljubljana, 26. avgusta 1937 Štev. 34.

Na med ujameš mnogo več
os kakor na kis.

Angleški pregovor

„Služba dobi...“

Vsak dan čitamo med malimi oglasi naših dnevnikov, da se za ta ali oni poklic iščejo nove moči. Razumljivo je, da se iščejo dobre, izurjene in inteligentne moči. Odziv na te oglase je dober, toda tisti, ki te dobre moči iščejo, pravijo, da le redko kdaj najdejo tisto, kar bi radi.

Ravno te dni sem imel priložnost o tej stvari govoriti z lastnikom večjega obrata. Rekel mi je, da se je na oglas, ki ga je pred kratkim priobčil, odzvalo izredno veliko gospodičen, ki so reflektirale na službo prvovrstne stroje piske, toda poskušnja je pokazala, da so vse »perfektno« imele kaj malo pojma o tem, kar bi morale res perfektno obvladati.

»Kar čudim se, kako se je marsikatera med njimi sploh upala priti na poskušnjo,« mi je rekel ta gospod. »Čudim se, česa neki se uče dekleta v raznih šolah in tečajih, da se pripravijo za delo, ki naj bi jim danes ali jutri dajalo vsakdanji kruh. Čudim se, kaj počno ta dekleta danes, ko čakajo na službo!«

»Te dni se je na primer oglasilo deklet, ki mi je v svojem dopisu sveto zatrjevala, da ima večletno prakso, spoznal sem pa takoj, da sploh se ni bila v službi in da ne obvlada ničesar. Druga mi je zatrjevala, da obvlada stroje pisje in stenografijo »perfektno«, pa je znala malo pisati na stroju, o stenografiji pa ni imela niti pojma. Ali naj bo to, prosim vas, perfektna stenografka, če gospodična niti svojega rokopa ne zna brati? Ali naj bo perfektna stroje pisica, če išče po stroju črke?«

Takšne in podobne očitke slišimo vsak dan. Na drugi strani pa slišimo očitke, da od deklet preveč zahtevamo.

Današnji položaj je pač tak, da si vsako deklet, ki je končalo nižjo ali višjo gimnazijo, išče službo, ker tako pomaga svoji družini, se kolikor toliko suma oblače in si, če je le mogoče, pritrja par dinarjev na mesec, bodisi da si z njimi pripravlja bala, ali pa da jih shrani za hude dni. Takšnih deklet je mnogo. Mnogo več kakor praznih mest. Zato se moramo res čuditi, da se ta dekleta mnogo premalo brigajo za to, da bi v prostem času svoje znanje obogatili in se izurili v stroje pisju, v stenografiji itd.

Pisanje ponudb na male oglase je važen opravil in težko delo, če hoče kdo napisati res tako, da se bo njegova ponudba že na prvi pogled prijetno razlikovala od vseh drugih. Toda mnogo bolj važno je, da se v prostem času vedno in vedno vaditi stroje pisje in stenografije in da se izurijo za prvovrstno moč — takšno, da bo lastnik trgovine ali kakega drugega podjetja vesel, če jo sreča med mnogimi drugimi povprečnimi, manj vrednimi.

Stvar je videti mnogo težja, kakor je v resnici. Marsikakšna se bo zagovarjala, da nima stroja in se zato ne more vaditi na njem, druga bo pa rekla, da nima priložnosti, da bi se naučila dobro in hitro pisati stenografijo. Vsemu temu se da pomagati.

Namesto da bi se vadili na stroju, se lahko urite na tabli, kjer si boste točno in v naravni velikosti narisali črke, kakor so na normalnem pisalnem stroju. Če ste se tako že dobro izurili in že znate pisati z vsemi desetimi prsti, slepo, t. j. ne da bi gledali na tablo z narisanimi črkami, potem stopite kdaj v kakšno šolo, ali si pa vsaj enkrat na mesec izposodite pisalni stroj za pol dneva ali en dan.

Zdaj pa še besedo dve o stenografiji. Obvladati stenografijo, se pravi tako hitro pisati, da boste svojemu bodočemu šefu tudi tedaj sledili, kadar bo hitro govoril. Obvladati stenografijo se pravi dalje, gladko prečitati vse tisto, kar ste si stenografsko zapisali.

Večje kakor kdaj koli doslej je danes povpraševanje po sposobnih ljudeh, res sposobnih. Kdor bo bolj sposoben, bo lažje dobil službo. Sposobni in podjetni mladi ljudje se bodo kaj kmalu znali napraviti v pisarni nadomestljive. Poskušajte! Izurite se, da boste v stroje pisju in v stenografiji prave umetnice ali umetniki, pa boste videli, da boste kmalu dobili dobro službo. In zapomnite si: dobra služba ni odvisna samo od pisanja ponudb.

Haka.

Razgled po svetu

Vojna brez prave volje

Japonci podzvestno vedo, da ne bodo mogli Kitajcev trajno podjarmiti

V Ljubljani, 25. avgusta.

Kitajsko-japonska vojna je v polnem teku. Dan za dnem se izkrcavajo novi japonski oddelki na kitajskih tleh, dan za dnem se bi-jejo bitke na suhem, na morju in v zraku. Odločitve seveda še ni in je najbrže še lep čas ne bo. To-liko je gotovo, da se ta najnovejša vojna ne more končati z naglo kitajsko zmago, ker se Kitajcem kljub obupnim naporom ni posre-čilo vreči napadalce v morje. A tu- di Japonci ne knjižijo še nobenih pravih uspehov, čeprav imajo sko-raj vse svoje vojno brodovje zbra- no v kitajskih vodah; kljub varstvu težkih ladijskih baterij se njihove čete le stežka izkrcavajo in se te-že prodirajo v notranjost dežele. Vse kaže, da čaka Daljni Vzhod dolgo- trajna vojna z vsemi svojimi uni-čevalnimi posledicami.

V prejšnji številki smo si neko-liko ogledali obe vojujoči se stran-ki. V dopolnilo našega razgleda naj danes ponatisnemo članek, ki ga je te dni priobčila bazelska »National-zeitung« pod naslovom »Vojna brez vojne volje«. Članek pravi:

Novi spor med Japonsko in Kitaj-sko je prav za prav vojna brez volje zanj. Celo nankinški vladi ne gre za bitki ali ne biti, če bi se Japoncem posrečilo popolnoma obvladati pokraj-ino Hopej in staro prestolnico Peking. Le njen prestiž bi trpel, toda nankin-ška vlada se je morala zadnja leta sprijazniti že s toliko podobnih izgub, da se njen odpor pač ni mogel zdeti neizogiben.

Za Japonce je pa prava vojna na kitajskih tleh se prav posebno velika zadrega. Taka vojna veže vojne sile oboje volesile in mora hkratu docela pokopati njeno politično akcijsko za- snovo, temelječo na skrbno preračuna- nem varčevanju njenih sil. Poslej pač ne bo mogla več obvladati obljubljenih kitajskih pokrajin brez večje okupacij- ske armade. Kitajski bojkot japonske- ga blaga bo zdaleč odtehtal koristi no- vih tržišč za njen izvoz, ki bi si jih utegnili ustvariti v osvojenih pokra- jinah. Tolikanj težko pričakovana iz- raba naravnih zakladov je postala ce- lo v Mandžuriji (torej v deželi, ki je docela od Japonske odvisna) več ko negotova.

Kitajska politika japonske vlade trpi na globokih notranjih protislov- jih. Ozkosrčno nacionalistično prezir- nje nasprotnika se bje s podzavest- nim spoznanjem, da se mogočna ce- linska država nikoli ne bo dala trajno podjarmiti oboje volesile. Japonci bi hoteli sami odkrivati in industrijsko izrabljati skrivne zaklade velikanske in bogate dežele — kakor da ne bi prav dobro poznali tihe in jeguljaste gib- kosti kitajskega trgovca in šele ko-

maj prebujene življenjske sile kitaj- skega naroda in njegove žilavosti.

Japonska politika nasproti Kitajski je mešanica ogorčenih groženj in ne- strpnega snubljenja, nadute poželjivo- sti in pritajenega strahu.

Japonska zmaga bi med vsemi velesilami napravila največjo ško- do Angliji in ameriškim Združenim državam, ker imata ti dve velesili posebno razvito trgovino na Dal- njem Vzhodu. Zato je razumljivo, da so simpatije Londona in New- yorka (pa tudi Washingtona) na strani napadene Kitajske.

Manj jasno je bilo — vsaj prve dni bojev za Šangaj — stališče Nemčije. Berlin ima sicer že nekaj mesecev vojaško pogodbo s Toki- om proti sovjetski Rusiji in pri- čakovati bi bilo, da se bo nemški tisk odločno zavzel za Japonsko proti Kitajcem. Kdor je to priča- koval, se je uštel. Resda narodno- socialistični listi ne morejo skriti, na kateri strani so njihove simpa- tije — to je pa tudi vse. Te dni je prišlo na dan, zakaj so Nemci tako rezervirani nasproti dogodkom na Daljnem Vzhodu: ne marajo se zameriti Kitajcem, da ne bi izgu- bili tamkajšnjega tržišča za svoj izvoz.

Dokaz, da gre tudi politična lju- bezen skozi želodec.

Španske številke

Ženevski list »Journal de Genève« je zbral tele poučne zgodovins- ke, narodopisne i. dr. številke o predjulijski Španiji, t. j. o razme- rah pred Francovo vojaško vstajo lani v juliju:

Španija ima 24.500.000 prebivalcev, španski Maroko 1.000.000, Kanarsko otočje 550.000, zahodnoafriška kolo- nija Rio de Oro pa 50.000.

Španija je večja od Nemčije, a manjša od Francije: meri 493.000 km² (Francija 550.000, Nemčija 470.000).

Špansko železniško omrežje meri 16.000 km (francosko 62.000).

Od februarja 1873 do decembra 1874 je bila Španija republika.

16 milijonov španskega prebivalstva so Kastiljani, 5 milijonov je Katalon- cev, 2.500.000 Galicijancev, 750 tisoč Baskov in pol milijona narodnih manjšin.

Leta 1936. je imelo 50.000 veleposest- nikov, t. j. 1% kmetijskega prebivalstva, 50% zemlje, 700.000 bogatejših kmetov 35%, 1 milijon kmetov 11%, 1.250.000 malih kmetov samo 2%, a 2 milijona siromašnih kmetov sploh ni imelo pe- dlastne zemlje.

Leta 1936. je bilo na španskem 33.500 duhovnikov, 20.600 redovnikov in okoli 5000 samostanov.

Španija ima 25 mest z več ko 50 ti- soč ljudi. Več ko milijon prebivalcev štejeta Madrid in Valencija.

Španija ima 1.899.127 industrijskih delavcev, t. j. vsak 13. Španec je de- lavec.

V Kataloniji pride na 2.700.000 pre- bivalcev 699.089 industrijskih delav- cev, t. j. na vsake 4 prebivalce 1 de- lavec.

Malí a junaški baskovski narod doživlja te dni predzadnjo postajo svojega križnega pota. Že pred mesecem dni napovedani padec Santandra, enega izmed poslednjih mest, ki se že več ko leto dni sama, brez tuje pomoči tako uspešno upi- rajo premoči dobro oboroženih Francovih falangistov, Mavrov in tujih prostovoljcev, se je zadnji teden tako približal, da bi bil prvi- čudež, če bi se mesto moglo bran- iti le še teden dni.

S padcem Santandra bo usoda Baskov — vsaj formalno — zape- čatena. Gijon in Oviedo, ki osta- neta še v baskovskih rokah, se po- tem pač ne bosta mogla več dolgo upirati zmagovitim Francovim čet- am. Toda zasedba baskovske de- žele še zdaleč ne pomeni njenega dokončnega podjarmljenja. Baski so v svoji slavni zgodovini že pre- večkrat dokazali svojo žilavost in neizmerno vitalnost; zato menimo, da jim tudi zmagoviti Franco traja- no ne bo kos.

Observer.

Danes:
PO TRNJEVI POTI
Naš novi roman
(Gl. str. 6)

NATEČAJ ZA NOVE KOVANCE

Finančni minister je razpisal za nove kovance nagradni umetniški na- tečaj: 1. za izdelavo lika Nj. Vel. kra- lja Petra II. za lice srebrnikov po 50 in 20 din; 2. za izdelavo stiliziranega grba kraljevine Jugoslavije za hrbtno stran srebrnikov po 50 in 20 din; 3. za izdelavo stilizirane kronga s številnim napisom in okvirnim stilizi- ranim vencem za nikljasti denar po 10 din; 4. za izdelavo serij alegorič- nih slik za denar po 10, 2, 1 in ½ din.

Nagrade za natečaje so tele: ad 1.: nagrade po 10.000, 6.000 in 4.000 di- narjev in tri tolažilne nagrade po 1.500 din; ad 2.: nagrade po 6.000, 4.000 in 2.000 din in dve tolažilni na- gradi po 500 din; ad 3.: nagrade po 6.000, 4.000 in 2.000 din in dve tola- žilni nagradi po 500 din; ad 4.: na- grade po 15.000, 8.000 in 5.000 din in pet tolažilnih nagrad po 1.200 din.

V ocenjevalni komisiji bodo poleg zastopnikov finančnega ministrstva in Narodne banke tudi naši najuglednejši umetniki, med njimi konzervator Na- rodne muzeja v Ljubljani dr. Fran- kitajski del Stelč.

Plastično v mavcu odlite modele v premeru 15 cm je treba poslati banč- nemu in valutnemu oddelku finanč- nega ministrstva v Beogradu.

NESREČA NA LJUBLJANSKI GLAVNI POSTAJI

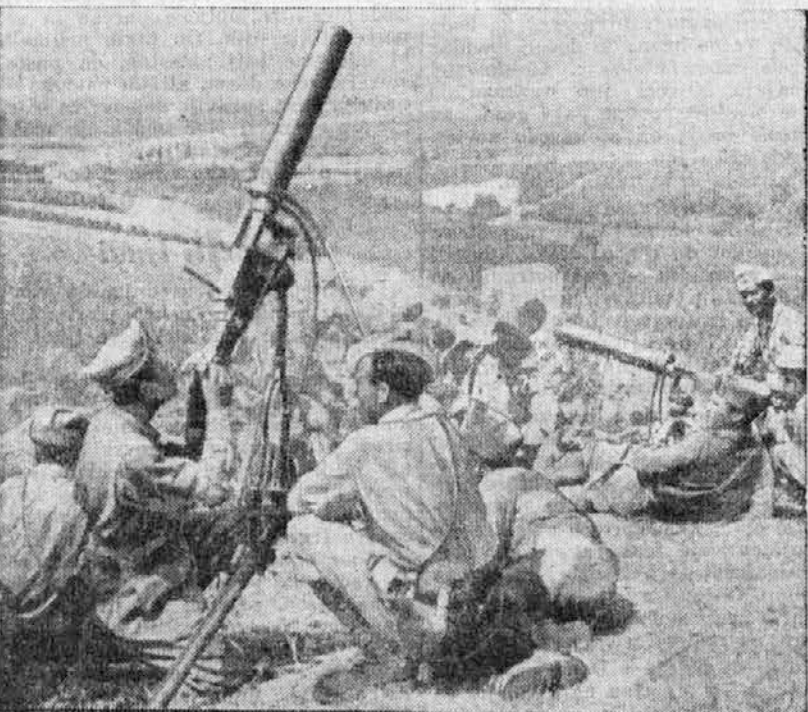
Na ljubljanski glavni postaji se je tik pred prometno pisarno pripetila huda nesreča, ki bo najbrže terjala življenje 35letnega družinskega očeta, vozovnega preglednika Antona Grgu- riča. Kolesa so nesrečnemu možu od- rezala nogo visoko v stegnu, leva mu je samo še rahlo visela na koži, prav tako tudi leva roka. Ranjenec je usodo junaško prenašal in zato je bil pogled nanj tem bolj pretresljiv. Grguriča so brž prepeljali na kirur- ški oddelk, kjer so zdravniki takoj izvršili operacijo, vendar ni upati, da bi nesrečni mož ostal pri življenju.

Pogoste nesreče na naših železni- škkih progah in posebej še na ljub- ljanskih postajah so vnebovpijoča pri- ča obupnih razmer, v katerih se na- haja zadnje čase organizacija našega prometa. Ker ni kreditov za name- stitve novih delovnih moči, so naši železničarji v službi tako vpreženi, da pač ni čudno, če od izčrpanosti izgub- ljajo ravnotežje pri najnevarnejšem delu in žrtvujejo svoje življenje, če- prav je na cesti na tisoče in tisoče ljudi, ki bi z veseljem prišli za delo, da pomagajo svojim nad vsako člo- veško mero preobremenjenim tovari- šem. Prav tako so pa te pogoste ne- sreče najbolj zgovoren dokaz, kako so naše postajne naprave nemogoče, da nam nesreče posiljajo že nekaj vsak- danjega in naravnega. To krvavo kro- niko železnice bomo najbrž dan za dnem pisali tako dolgo, dokler ne bo Ljubljana izvojevala modernizacije po- staje, kakor jo je zasnoval poglobit- veni načrt. (»Jutro.«)

Prometni minister je odobril kredit 3.040.589 din za odkup zemljišča za razširitev ljubljanske železniške po- staje.

Na inspekcijskem potovanju po Siciliji si je predsednik italijanske vlade Mus- solini ogledal v rudarski obleki zveplove rudnike v Grottafaldi

Italijanski manevri na Siciliji: strojnice za obrambo pred letalskimi napadi

ZRCALO

naših dni

Za prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Služba s »pripadajočim«

Za razpisano službo korespondent-ke sem se prijavila tudi jaz. Gospod šef je bil z menoj kar zadovoljen in me je bil pripravljen sprejeti v službo. Ko sem ga nato vprašala, koliko plače bom imela, mi je odgovoril:

»Za službo s pripadajočim 1000 dinarjev, brez pripadajočega pa 500 dinarjev.«

Debelo ga pogledam, ker ga nisem razumela. Zato ga vprašam, kaj pomeni besedica »pripadajočee«. Na- smeje se mi, rekoč:

»Ne bodite vendar tako naivni, go- spodničar! Vsako dekle v vaših letih ve, kaj to pomeni.«

Zaključila sem, kam meri. Brez po- zdrava sem odšla. Informirala sem se in izvedela, kaj bi morala postati, če bi hotela dobiti boljšo plačo. Pri tem- šefu pa niti službe brez »pripadajo- čega« ne maram. Pošteno dekle.

Brezimno pismo

Malokdo še ni okusil pesti da- maških dni. Njena trda kost nas- udi danes tu, jutri tam. Nesreča- nam je zmerom za petami, včasih ji pa dobri ljudje še pomagajo pri- iskanju.

Nekoč sem srečal mlad par. Spo- znali smo se. Ko so priletele lasto- vice, sta se vzljubila in ko s kmetje obirali sadje, je bila poroka. Iz te- ljubezni se je rodil otrok. Toplo mi je bilo pri sreči, ko sem gledal srečo- mlade družine.

V tisti hiši stanujeta starejša za- konca brez otrok. Živita v večnem prepiru. Pravita, da otrok ne mara- ta, ker niso hvaležni! Otrok pa silno občuti krivico človeških slabosti! Več- krat sta ju obiskala moja srečna pri- jateljca. Med pogovorom sta hvalila otroka in tudi vse drugo jima je bilo všeč.

Zadnjič sem šel prijatelja obiskat. Vse je bilo spremenjeno. Nikjer ni bilo več radosti, samo otroček se je smehljaj v žalostno ozračje. Čez nekaj časa mi začne tožiti moč: »Po- glej, moja žena me vara z drugim! Vodi ga v kino, hodi z njim na spre- hode, otroka in mene pa zanemarija.« V roki je držal pismo! Čital sem... Pismo je bilo brez podpisa. Videl sem, da mnogo ljudi laže prenaša- lastno nesrečo nego srečo drugih! Ali ni to žalostno?

E. K.

Doživljaj v vlaku

Pred kakimi tremi tedni sem se pe- ljal iz Zagreba v Ljubljano. Z me- noj se je peljal s svojimi štirimi otroki neki možak.

V Brezjah je mlad fant prodajal na postaji sladoled. Seveda so ga otroci takoj zagledali in prosili očeta, naj jim ga kupi. Moč jih je nekaj časa molče poslušal, potem je pa na- ročil štiri porcije sladoleda. Ko mu jih je fant prinesel, je naročil še eno- zase. Vlak je bil pred odhodom in tedaj šele je moč začel iskati denar. Vlak se je jel pomikati, on pa še zme- rom ni našel drobiža. Sladoledar je tekel za vlakom, dokler je mogel, kri- čal je nekaj nerazumljivega in žu- gal z roko. Moč je pa neskrbno se- del, mirno lizal sladoled in dejal:

»Pa sem ga le narihtal!«

R. I.

Varstvo otrok

Če je nedelja lepa, obiskujejo starši naše gojence. Mali so močno vznemi- reni. Razumljivo. Ta pričakuje ro- ditelje, oni znanje. In prazni ne bodo prišli. Tečne hrane je dovolj, vendar si žele domačih slaščic. Obiskovalci prihajajo. Otroci jim razkazujejo svoje bivališče, potem pa v gozd, naš najlepši park, da si povedo novice. Proste urice jim potoke v prijetnem kramljanju in ločitev ni lahka.

A da vidite obraze naših malih po obiskih! Da bi zabranili vsaj dovoz avtomobilov do Doma! Naj bi pustili vozila v vasi in se peš potrudili do svojih malih. Porazno vplivajo taki obiski na vse gojence brez razlike. To gotovo tudi upravitelji Doma vedo. Ali niso oni poklicani, da preprečijo tak način obiskovanja?

Gojenci so otroci iz vseh slojev. Razlika tako in tako pride pri vsaki priliki na dan, pri obiskih najporaz- nejše. To klanjanje onim, ki se pri- peljejo z avtomobilom, in neupšte- vanje onih, ki preprosto oblečeni ob- iskujejo svoje male, zapuščen v teh doraščajočih dušah neizbrisna grenak spomin. Občutki manjvrednosti so pri enih in neupravičen ponos pri drugih. Oboje pa rodi s časom posledice.

In to se dogaja v Domu za zaščito dece pri Sv. Martinu na Pohorju, pa tudi po vseh ostalih naših počitniških kolonijah. Tevž

(r) Bajina Bašta, avg.

Mladi Miladin Simić in lepa Stani- slava Gajićeva iz Sijerka blizu Bajine Bašte sta se spoznala na neki vaški zabavi. Ni trajalo dolgo in med njima se je vnela vroča ljubezen.

Dve leti sta bila med najsrečnejši- mi ljudmi na božjem svetu, pred kratkim sta pa sklenila, da bosta svo- jo ljubezen kronala z zakonom. Ker je bilo na polju še mnogo dela, sta poroko odložila na jesen.

Medtem so nastopile ovire, kajti pokazalo se je, da je Stanislava dalj- nja Miladinova sorodnica. Vmes je posegla še dekletova mati. Začela je svojo hčerko nagovarjati, naj Miladi- na pusti in si raje poišče boljšeža že- nina. Lepa deklica se ni preveč upi- rala materinim nasvetom in se je za- čela Miladina počasi izogibati. Fanta je to bolelo, vendar je vsa zapostav- ljanja hrabro prenašal.

Toda objestnemu dekletu to še ni bilo dovolj. Začela je hoditi na vaške

veselice in se je prešerno zabavala z drugimi fanti. Skromnega mladeniča je to čedalje bolj bolelo. Ker je pa dekle ljubil, je potrpežljivo čakal, da se bo premislila. Toda čakal je za- man. Položaj se je slabšal od dne do dne in vsa vas se je že rogala nje- govi slepi potrpežljivosti.

Te dni je bilo pa njegovega po- trpljenja konec. Ko je mladenka v nedeljo pazila na travniku na živino, je Miladin prišel k njej in ostal ves dan z njo. Najbrže je hotel priti mla- denič na čisto in je dekle podrobno izprašal o njeni nameri. Prevzetno dekle je fanta odločno odklonila, ne sluteč, da si je s tem tudi svojo us- do zapečatila.

Ko je Stanislavina mati v skrbih za hčerko stala zvečer pred hišo, je prišel mimo Miladin in ji rekel:

»Milenja, tu imaš živino, hčerka je pa gori na cesti.«

Nesrečna mati je sluteč nesrečo na- glo odhitela s sosedo iskat ljubljeno

hčerko. Sredi ceste ji je zastal korak. Hčerka je ležala v mlaki krvi na tleh in iz nestranih ran ji je lila še topla kri...

Okoli nesrečnega dekleta se je kmalu zbralo pol vasi. Prišli so tudi orožniki. Komisija je ugotovila, da ima Stanislava 28 vbodljajev od ostre- ga noža. Trije vbodljaji so jo zadeli v srce.

Kljub vestnemu iskanju orožnikov ni bilo o ubijalcu tri dni ne duha ne sluha. Nesrečno dekle so položili na mrtvaški oder in vsa vas jo je prišla kropiti. Ko se je njen pogreb počasi pomikal proti pokopališču, so pogreb- ci zdajci na nekem drevesu opazili nesrečnega Miladina. Videč, da mu ni več rešitve, je brž vtaknil glavo v pripravljeno zanko in se obesil na drevesu, na katerem je ždel tri dni in tri noči, čakaje pogreba dekleta, ki ga je tako neizmerno ljubil...

(Po »Vremenu«)

OSTAL JE BREZ DEKLETA IN BREZ DENARJA

Jovan Trivun je ondan dolgo vese- ljabil po banjaških gostilnah. Ko mu je nazadnje zmanjkalo denarja, je začel gostom ponujati svojo mlado hčerko Nevenko za 10 din. Fantje so začeli dražiti in naposled jo je kupil Mavro Lovrič, vdovec s tremi otroki.

Deklica ni vdovec še svoj živ dan videla, vendar je pokorno odšla z njim na njegov dom. Ko je pa za- gledala majhne otročičke, je prišla jokati in prositi vdovca, naj jo pusti domov. Toda vse njene prošnje so bile bob ob steno in vdovec je kar hitro začel klicati svate. Medtem ko se mu je tako mudilo pripravljati za poroko, je pa dekle izkoristilo njegovo odsotnost in jo brez sledu po- pihalo s svojim mladim izvoljencem.

TRIKRAT SE JE ZARIL V GNJO

Todo Panevića iz Kavadarja (Juž- na Srbija) je pred dnevi ugriznil velik pajek. Posledica je bila, da so mu posamezni deli telesa popolnoma otrpili. Sosedje so mu svetovali, naj se zarije v izparevajoči gnoj, češ da bo to najbolj pomagalo.

Todo je tako storil. Zaril se je prvič. Brez uspeha. Zaril se je v drugo, ne da bi bilo kaj zalego. Po- kusil je še v tretje, in ko tudi to pot ni nič pomagalo, ampak je bilo še slabše, so ga brž poslali k zdravniku. Le-ta je zmajal z glavo in dejal, da bo težko kaj, ker je bolnikovo stanje zelo resno.

Letošnji pridelek jabolk je za- radi stalnih vremenskih nepriklj- pri primeri z junijsko cenitvijo precej manjši. Po podatkih iz posameznih okrajev bo letos Slovenija pridelala vsega skupaj do 3550 vagonov različ- nih vrst jabolk. Nekateri okraji kaže- jo zelo pičel pridelek, drugi velikan- ski. Računajo, da bo za izvoz prišlo v pošte 1700 vagonov, medtem ko smo druga leta mnogo več izvozili.

Noč ima svojo moč

Bilo je v nedeljo. Neka Gasilska četa je priredila tombolo, združeno z vrtno veselico. Rajanje je trajalo v pozno noč. Do ted je še vse v redu; grajanja vredno je pa, da si videl še po polnoči vse polno razigranih otrok na veseličnem prostoru. Nekateri so bili v družbi svojih staršev, drugi pa sami. Kričali so okrog avtomobilov, zasledovali zaljubljene parčke in se norčevali iz njih. Ob takih prilikah bi bilo pač bolj umestno, da puste starši otroke doma, ali jih pa vsaj o pravem času spravijo domov; že star pregovor pravi: Noč ima svojo moč.

A žal, so ti stari izreki pri da- našnji mladini tako malo v časteh...

Očividka.

Dve vrsti ljudi

Dovolite, gospod urednik, da vam tudi jaz postavim nekaj pred »Zr- calo«, ki tako bode nekatere ljudi v oči!

Bil sem v neki ugledni mariborski trgovini. V trgovino je stopila neka kmečko oblečena žena. Z nekim pre- ziorom ji je ogovoril trgovski pomoč- nik in ji postregel precej hitro, če- prav bi bila rada mogoče še kaj drugega izbrala. Bil sem še nekaj časa v trgovini, ko vstopi neka »ele- gantno« oblečena gospa. Na mah se je vsula iz pomočnikovih ust cela ploha besed. »Želite, milostiva?« »S čim smem postreči?«, itd.

Ali ne bi mogel biti prodajalec ravno tako prijazen s kmečko ženo? Kaj morebiti nima iste duše in srca, kakor gospa »milostiva«? Mar nista obe iste slovenske krvi? Studiosus

Spomenik kralju Aleksandru bo- do te dni odkrili na Rakeku. Odbor je že razposlal vsem uradom in dru- štvo posebna vabila in zaprosil za častno četo vojaštva. Slavnostni pro- stor bo po načrtu zelo lepo okrašen in razsvetljen in bo prekašal marsi- katero slavnostno prireditev v večjih mestih.

Letni sejem v Kranju je zaradi rojstnega dne Nj. Vel. kralja Petra II. preložen s 6. na 7. septembra; na to opozarjamo zlasti okoličane in tuje sejmarije.

Strelnjak je na divje race in po nasreči zadel z enim samim strelom tri vrvarske pomočnike Djoka Subo- tič iz Rume. Najtežje je ranjen Marko Nikolič, ki ga je strel zadel v hrbei in v nogo, ostala dva sta laže ranjena.

Konoplje bomo letos pridelali za 25 odstotkov manj kakor lani.

Na glavni postaji v Zagrebu so začeli graditi podzemeljske peronske hodnike. Glavni peron bodo razširili na 11 m, preuredili bodo pa tudi oba nova pokrita perona.

Poštno ravnateljstvo je sklenilo odpreti nov poštni urad blizu novo- sadskega letališča. Urad se bo ime- noval pošta Novi Sad V. in bo ura- doval samo za letališče in letalce.

Mrtvega so našli pred osnovno šolo na Raki blizu Maribora 35let- nega viničarja Antona Špureja iz Radizela. Zdravniška preiskava je ugotovila, da je moža zadela srčna kap.

Konjski tatovi so posestnici Mari- riji Veronikovi v Zgornji Kapli od- gnali iz bleva kobilo z vso opremo. Isti tatovi so isto noč ukradli posest- niku Ferdinandu Priberniku na Brez- nem lep voz. Sled za storilci gre pro- ti Mariboru.

Vaški fantje iz Lužin pri Gor- njem Gradu so ondan pregledovali staro puško in so z njo za šalo tudi streljali. Po nesreči je eden izmed strelcev zadel Franceta Oblaka. Fanta so takoj prepeljali v bolnišnico, toda zdravniki mu niso mogli več rešiti življenja.

V avtomobil se je zaletel s kole- som v Celju 27letni čevljar Anton Kropušek iz Bočne pri Gornjem Gra- du. Pri padcu si je koleesar prebil lo- banjo in je dobil tudi več notranjih poškodb. Komisija je ugotovila, da sofer Bauman ni kriv nesreče. Pone- srečeno stanje je zelo resno.

Med hudo nevihto je voda že pred več tedni zalila rove premogov- nika v Ivanju. V nekaterih rovih je še zmerom več ko pol metra vode. Zdj se na Dunaju naročili veliko čr- palko in upajo, da bodo v nekaj ted- nih izčrpali vodo iz vseh rogov.

Najrazličnejše zdravilne rastline rasejo v Bosni in Hercegovini. Največ jih je v okoličji Foče. Prebivalci tega okraja zaslužijo vsako leto več sto- stočakov z nabiranjem rastlin. Vsako leto jih izvozijo okoli 10 vagonov na vse strani.

Iz poslovnega poročila Šipada in Durmitorja se vidi, da je izvoz lesa v tužno lani padel, zato je pa posko- čila prodaja na domačem tržišču.

Mariborskega odvetnika dr. Slo- karja je povozil neki avtomobilist, ko je hotel iti čez cesto. Dr. Slokar si je zlomil levo nogo.

Mlad kolezar je ondan napadel v Mariboru 68letno zasebnico Tere- zijo Hermanovo iz Grada. Gospa se je sprehajala po mestnem parku, na- padalec ji je pa hotel iztrgati iz rok ročno torbico. Ko je gospa kriknila, se je prestrašil, planil na kolo in iz- ginil.

Po nemških podatkih je svetov- na proizvodnja železa poskočila letos za 975 milijona ton v primeri z lan- skim letom, proizvodnja jekla se je pa dvignila za 1249 milijona ton.

Hranilne knjižice

nakup in prodaja — naj-
solidneje potom pisarne

Alojziji Planinšek

Ljubljana

Beethovnova ulica 4/I.

Telefon 35-10

Jesenski ljubljanski velesejem bo odprt od 1. do 12. septembra. Držav- ne železnice so dovolile polovično vo- zino v Ljubljano od 27. avgusta do 12. septembra, za vrnitev pa od 1. do 17. septembra. Obiskovalci ljubljans- skega velesejma, ki hočejo uživati 50 odstotkov popusta na železnicih, naj kupijo na odhodni postaji ali pri Put- niku cel vozni listek do Ljubljane in rumeno železniško izkaznico za 2 din. Voznih listkov pri prihodu v Ljublja- no ne smejo oddati, ker veljajo skup- no z železniško legitimacijo, potrjeno na velesejmski blagajni, za brezplačno vrnitev do odhodne postaje. Izkaznice za vstop na velesejem se dobe v Ljubljani pri velesejmskih blagajnah.

Stari stolp mariborskega mestne- ga obzidja je iz še neznanega vzroka začel goriti. V veliki nevarnosti so bile vse sosednje hiše in zato so jih tudi takoj izpraznili. Mariborskim ga- silcem so brž prihiteali na pomoč še študentski in delavniški. Po napornem delu so požar deloma pogasili in ga omejili, da se ni razširil na sosednja poslopja. Čeprav je predstavljal stolp za Maribor zgodovinsko vrednost, ga najbrže ne bodo popravili, ker je vse ostrežje zgorelo in je tudi stolp sam hudo poškodovan. Pri požaru se je smrtno nevarno ponesrečil 24letni de- lavec Alojzij Muhič. Povzpel se je na lino, pri tem je pa po nesreči prijel za električni vod. Nekajkrat ga je streslo, potem je pa padel na streho sosednje hiše in od onod na tla, kjer je obležal nezavesten s počeno loba- njo in zlomljeno ključnico. Sicer so ga takoj prepeljali v bolnišnico, a mu ni bilo več pomoči.

Huda avtomobilska nesreča se je zadnjič zgodila na cesti pri Trzinu. Ferdinand Hertler, lastnik instalacijske tvrdke iz Ljubljane, se je s svojim prijateljem peljal z avtomobilom proti Domžalam. Onkraj črnuškega mostu sta dohitela nekega avtomobilista, ki je počasi vozil pred njima sredi ce- ste in se za njuno trobljenje še zme- nil ni. V Trzinu je Hertler hotel na nekem prostornem dvorišču prehiteti samoljubnega vozača, toda drzni po- skus se mu je izjalovil. Avto se je zaletel v zid hiše in se mu je sprednji del popolnoma razbil. Hertler se je nevarno pobil po glavi in po rokah, njegovemu sopotniku se ni pa hujše- ga zgodilo. Orožniki so uvedli strogo preiskavo, da izsledijo neznanega avto- mobilista, ki je bil vzrok nesreče.

Na Košuti se je smrtno ponesrečil avstrijski dijak Röss iz St. Ruperta pri Celovcu. Pri plezanju mu je spo- drsnilo in je v velikem loku odletel v globino. Obvisel je sicer na vrvi, vendar je pri padcu s tako silo tresel ob steno, da je bil takoj mrtel. Nje- govemu tovarišu Rathegu se je šele čez nekaj dni posrečilo priklicati ljudi. Ponesrečenca so položili na mrtvaški oder v borovelski mrtvašnici, Rat- hega so pa oddali v celovško bol- nišnico.

Pri vseh okrožnih uradih v drža- vi je število zavarovancev zelo na- raslo, posebno pri moških. Zlasti je naraslo članstvo, zaposleno pri grad- nji cest, železnice, vodovodov, v tekstil- ni industriji in pri visokih zgradbah. Najbolj je število zavarovancev po- skočilo pri okrožnih uradih v Beo- gradu, nato v Ljubljani in v Zagrebu.

Po nesrečnem naključju je v Omerzovi trgovini v Kranju eksplodiralo strelivo. V tem času so bile v trgovini štiri osebe; najhujše je ob- žigana 5letna hčerka mesarja Sumija. Širočnici so zgoreli vsi lasje in ima hude opekline po vsem životu. Tudi neki Blejčan je precej poškodovan, ostali so pa samo lažje ranjeni. Na srečo so takoj prihiteali gasilci in oženi hitro pogasili ter tako preprečili še hujšo eksplozijo.

V greznico je padel na Jesenicah dvestletni Rupnikov sinček. Medtem ko je mati šla iskat moža v gostilno, je fantiček zlezal skozi razbito plotnico na sosedov vrt in tamkaj opazoval žabe v greznici. Pri tem se je preveč nagnil in je padel v gnojnico. Šele čez dobro uro so ga mrtvega potegnili iz jame.

Mati je v zadnjem trenutku re- šila življenje svojemu sinu, 19letnemu trgovskemu pomočniku Radu Pešiju iz Kuršumlije (Srbija). Sin se je v kleti obesil in mati je to še o pravem času opazila. Brž je poklicala dva ml- moldoča moža, da sta vrv prerezala in z umetnim dihanjem obudila ne- srečnega mladeniča v življenje.

S samomarmom so se hoteli maščevati nad lepo plesalko

(r) Mexico, avgusta.

Lolita de Rightova je največja in najbolj priljubljena zvezdnica mexiškega varieteteja. Pri njenem zadnjem nastopu so na lepe vdrli na oder detektiv in jo hoteli odvesti. Lepa plesalka je na moč protestirala. Bila je prepričana, da je pomota. Razburjati se je začelo tudi občinstvo in njeni najoglednejši oboževalci so skočili celo na oder in jo iztrgali detektivom. Šele ko so prišli še drugi stražniki, so detektivu lepo Lolito mogli odvesti.

V mestu je nastalo strašansko razburjenje. Kmalu se je govorilo, da so lepo plesalko zaprili zato, ker je zastupila državnega tožilca Sancheza, ki so ga našli mrtvega v njegovem stanovanju. Na mizi je bil prevrten kozarec z ostanke ciankallija, poleg njega pa listek, in to kar je bilo na listku napisano, je lepo plesalko zelo obtoževalo.

Toda Lolita je odločno tajila sleherni krivdo: Drugi dan so našli v postelji zastupljenega mladega profesorja. Tudi on je pustil pismo in v

njem je dolžil mlado plesalko, da je kriva njegove smrti, češ da mu je podarila zastupljene sladkore.

Kmalu nato je umrl varietejski dirigent. V poslovnem pismu je prav tako zatrjeval, da mu je Lolita darovala s ciankallijem zastupljene sladkore.

Mlado dekle od obupa ni vedelo, kaj naj stori. Ves čas je zatrjevala, da ni nikogar zastupila. Dejala je, da so ji vsi trije ponujali zakon, vendar se ni mogla odločiti za nikogar, ker so ji bili vsi trije enako dragi prijatelji.

Čez dober teden, ko so lepo Lolito že obsodili, je pa policija dobila tole pismo pokojnega državnega tožilca Sancheza:

»To pismo sem poslal v London svojemu prijatelju s prošnjo, naj ga pošlje vam. Lolita je nedolžna. Vsi trije smo iz lastnega nagiba šli v smrt. Naredili smo vse to zgolj zato, da bi se nad Lolito maščevali, ker se je ves čas igrala z nami.«

Sele na podlagi tega pisma so lepo plesalko izpustili.

Jež ubil leva

(rr-č) Nairobi, avgusta. Blizu jezera Tanganyike so domaćini globoko v pragozdu našli mrtvega leva. V prsih mu je tičalo pet ježevih bodic; dve med njimi sta se mu bili zarili v srce. Sto korakov dalje so pa našli mrtvega ježa.

Najbrže je lev napadel ježa in v neenakem boju se je jež branil s svojimi bodicami. Vendar je pa mali junak poginil mnogo prej kakor lev.

Podobno zgodbo pripovedujejo domaćini tudi o neki črnki, ki jo je lev napadel. Nesrečnica je v obupu skočila levo na hrbet in žival jo je v divjem diru vlekla skozi pragozdu. Tedaj je sin prihitel nesrečni materi s sekuro na pomoč. Z vso močjo je udaril levo z ostrino po glavi, da se je pri priči zgrudil na tla. Toda ko je hotel sin mater dvigniti na noge, mu je mrtva omahnila čez levo truplo. Umrla je bila od strahu.

Mačka doji podgane

(rr-č) London, avgusta. Pred dobrim tednom je nekemu Robertsu iz Hornereja mačka skotila tri ljubke mačice. Po nekaj dneh je pa gospodar v svoje veliko začudenje opazil, da se je mačkina družina povečala za dve majhni podgani.

Mačka ravna z neobglenima živalcema zelo nežno in paži nanju kakor na lastne mladiče. Prenaša ju iz gnezda na sonce, ju doji in umiva prav tako kakor lastni zarod...

Angleži tudi v nevarnosti ne izgube humorja

(rp-č) London, avgusta. Preden je angleški popotnik John Robinson odšel na potovanje v Avstralijo, je podpisal v korist svoje žene z neko zavarovalnico pogodbo za 3.900.000 dinarjev. Na vožnji proti Avstraliji se je ladja potopila in gospé Robinsonovi so javili, da je njen mož utonil.

Toda gospod Robinson se je bil pri potopu ladje čvrsto oprijel neke deske, in tako ga je morje zaneslo do neke ladje, namenjene v Sydney. Potegnili so ga na palubo in ga tako rešili gotove smrti.

Ko je prišel v Sydney, je poslal svojemu zetu brzojavko: »Živ in zdrav. Previdno sporoči to moji ženi.«

Ves denar izda za sladoled in klobase

(rr-č) Newyork, avgusta. Pretekli mesec je 30letni Anton Scapa vložil tožbo za ločitev zakona. Pravi, da je njegova 16letna žena Rose nemogoča zakonska družica. Z njo se je poročil pred dobrim letom, toda njun zakon ni bil srečen, kajti žena je ves denar, ki ji ga je mož dal, zapravila za sladoled, piškote, torte, čokolado in klobase...

Bogata dediščina

(rr-č) Arus, avgusta. Neki kmet iz Skanderborga na Danskem je dobil od newyorških odvetnikov obvestilo, da mu je neki prijatelj v Ameriki zapustil 900.000 dinarjev.

Mož je velikodušnega prijatelja videl samo enkrat v življenju, in sicer je tega že 12 let, ko je prišel na obisk na Dansko. Od takrat ni nikoli več nič slišal o njem.

Zverinski oče zaklal tri otroke

(rr-č) Newyork, avgusta. Čevljar Gorbačevski iz Rusije je ondan zblaznel in v blaznosti zaklal svoje tri hčerke: devetletno Mini, sedemletno Vini in petletno Riri.

Zverinski oče pravi, da jih je zaklal zato, ker se je bal, da ne bi padle v roke zločinski tolpi, ki je ondan v newyorškem predmestju Brooklynu sadiščno umorila štiri majhna dekletca.

Obenem z Gorbačevskim je policija zaprla plesarskega delavca Simona Eunora. Ta je priznal, da je ubil mlado Joano Kulebovo, in sicer samo zato, ker je bila preveč podobna Shirley Templevi. Zanika pa, da bi bil on tisti vampir, ki mori tudi druge otroke.

Panika v Hollywoodu

(r) Newyork, avgusta. Emilo Gomalcz, odvetnik mnogih filmskih igralcev, je med filmskimi pari v Hollywoodu napravil pravo paniko.

Odvetnik je namreč pri ločitvi zakona filmskega igralca Georgea Bruenta dejal, da je mnogo hollywoodskih zakonov sklenjenih v Mehiki. Ti zakoni so pa neveljavni, kajti tisti, ki so se v Mehiki poročili in žele, da bo njihov zakon veljaven, morajo biti mehiki državljani; šele tako se lahko poročijo ali pa ločijo.

Filmski igralec Bruent, nekdanji mož Ruth Chattertonove, je dosegel ločitev zakona prav na podlagi takšnega odvetnikovega zagovora.

Dobri angel s Hudičevih otokov

(rs-g) Pariz, avgusta.

Francoske kazenske oblasti so opazile, da se uspeji begi s Hudičevih otokov čedalje bolj množe. Čeprav velja francoska Guyana za eno izmed najbolj zastraženih kazenskih postojank, je v zadnjih mesecih pobegnilo z nje nič manj kakor tri sto enajst kaznjencev.

Francoske oblasti so zdaj vendarle dognale, kdo je »skrivnostni dobri angel« nesrečnežev s Hudičevih otokov. To je francoska lepota Marija Devillova. Ta žena je bila pred desetimi leti zelo znana oseba pariškega nočnega življenja. Vanjo se je bil takrat do ušes zaljubil neki mlad Francos. Pozneje se je zaradi nje sprl s svojim tekmečem in ga je v prepripi zabodel. Obsodili so ga na dosmrtno ječo na Hudičevih otokih. Marija je šla za njim prav do francoske Guyane in tu je napela vse sile, da bi svojemu prijatelju omogočila beg. Nazadnje ji je uspelo. Toda nekaj metrov pred rešilnim čolnom so ji drugega požrl morski psi, ki obkrožajo otok kakor živ smrtonosen okop.

Od tistega dne je Marija vse svoje življenje in premoženje posvetila re-

ševanju kaznjencev z Guyane. Skoraj vsak dan je z večjim uspehom kakor svojemu ljubemu omogočila beg povprečno desetim kaznjencem. Organizirala je celo mrežo pomočnikov in rešilnih čolnov. Da se reševanje ne izjalovi, se je moralo vse do slednje malenkosti ujemati.

Kljub vsem oviram in težavam in kljub budnim stražam je ta žena s svojo odločnostjo in vztrajnostjo vedno iznova triumfirala.

Med varovance Marije Devillove spada tudi neki Trec iz Glasgowa, ki je leta 1918. dezertiral iz angleške armade. Med vojno je živel na Francoskem skrit pri sorodnikih neke zaščitne sestree, po premirju se je pa z njo poročil. Pred petimi leti je svojo ženo zalotil, ko ga je varala z njegovim najboljšim prijateljem. V razburjenju je pograbil nož in prijatelja ubil. Obsodili so ga na 10letno izgnanstvo na Hudičeve otoke. S pomočjo Marije Devillove je zdaj spet na svobodi.

Francoske oblasti preže na tega angela varuha francoskih kaznjencev na vse kriplje, toda do danes jim je še zmerom ušel.

Pozabljava nevesta

(r) London, avgusta. Ko je Elizabeta Chansova, hčerka pokojnega sira Arthurja Chansa, prišla ondan v poročni obleki v westminstrsko katedralo, se je spomnila, da je poročni šopek pozabila v avtomobilu. Prav tisti trenutek so pa v cerkvi veličastno zadonele orgle — znamenje, da se obred začne.

Na njeno prošnjo so poroko preložili za pet minut. Medtem je nekdo skočil po nevestin poročni šopek belih gardenij in obred se je lahko nadaljeval.

12 ur je plesal fokstrot v ledeniški razpoki

(rr-č) Rim, avgusta. Mladi trgovec Angelo Soldati je v planinah blizu Lugana padel v ledeniško razpoko. Ker se je bal, da ne bi zmrznil, je tako dolgo plesal fokstrot dokler niso prišli reševalci in ga spravili na varno.

Mladi Angelo je bil zelo spreten planinec. Ondani je odšel z nekim prijateljem na ledenik Medelero pri Luganu. To pot je pa zašel in po neprevidezosti je padel v ledeniško razpoko; na vso srečo se je pa ujel na majhen napuš.

Njegov prijatelj mu je hotel pomagati, toda brez uspeha. Zato je odšel v Lugano po pomoč. Reševalci so se tisto noč krenili na pot, toda Soldati je moral čakati celih dvanajst ur, preden so prišli do njega.

Vedel je, da bo zmrznil, če bo le en sam trenutek zadremal. Zato si je vso noč žvižgal najnovejši slagerje in plesal zraven fokstrot. Samo temu se ima zahvaliti, da je ves čas ostal buden in si tako rešil življenje.

Rešitev iz čeljusti morskega psa

(r) London, avg. Na južnoavstralski obali je ribič David Emerton doživel najstrašnejši dan svojega življenja. Med ribarjenjem ga je namreč napadel velikanski morski pes in šele po strašnem boju se mu je posrečilo ubiti krvoločno žival.

Emerton se je bil z mornarjem Viljom Strainom odpeljal z motornim čolnom na morje. Vrgel je mreže v morje in se nadejal dobrega lova. Proti večeru je imel čoln že skoraj poln. Ko je hotel potegniti iz morja še zadnjo mrežo, je v svojo veliko začudenje opazil velikanskega morskega psa, ki mu po nobeni ceni ni dal, da bi dvignil svoj plen v čoln.

Med človekom in živaljo se je vnel ogorčen boj. Emerton je pograbil se-

Mala ljudska univerza

Prosim, kako je z vašim spanjem?

Koliko ur spanja potrebuje zdrav človek in kdaj se v spanju najbolj odpočije?

Cim smotrneje človek živi, tem bolj stremi tudi za tem, da si od vsakdanjih 24 ur odtrga čim več časa za delo, pridobivanje, učenje in zabavo. Tem bolj stopajo zanj v ospredje vprašanja, ki nista o njih naš ded in babica niti vedela, kaj šele da bi si glavo belila z njimi.

Sodoben človek mora v prvi vrsti misliti na prehrano in na spanje. Zakaj? Zato, ker za vsak poklic ni vsaka hrana, in ker ni vseeno, ali spiš in se naspíš, ali pa spiš in se ne naspíš. Razumljivo je, da je za marsikoga važno tudi vprašanje, kdaj je treba spati in koliko ur spanja je človeku potrebno, da se naspí.

Veliki duhovi so tudi v tem oziru imeli svojevrstne izkušnje. O Napoleonu n. pr. dobro vemo, da se je že v nekaj urah naspal in da je bil po tem kratkem spanju spočit za novo delo. Nikola Tesla, naš veliki izumitelj v Ameriki, ravno tako ne spi več kot dve uri na dan. O svojem spanju pravi: »Ko spim, spim s pravo umetnostjo. Dobro spati, je prav tako umetnost, kakor globoko vdihavati zrak.

Tega se mora človek šele naučiti. Po takšnem spanju se moram ne glede na to, kako kratko je bilo, tudi danes pretegniti in pretelovaditi, da tako uravnotežim novo pridobljeno življensko moč.

Toda pustimo ob strani izjeme in poslušajmo večake, kaj oni pravijo o tem vprašanju.

Zdravnik trdi, da je za zdravega in normalno razvitega človeka potrebno sedem do osem ur spanja. In še to vam bo rekel, da je spanje pred polnočjo zlata vredno.

Prof. Stöckmann iz Berlina, ki se že več desetletij ukvarja s spanjem, je s poskusi ugotovil, da je najboljši spanec med 18. uro 55 minut in 23. uro 20 minut in da za vsakega zdravega odraslega človeka to spanje — menda zaležejo te ure dvakrat toliko, kakor popolnočne — ne samo zadošča, temveč mu je celo poročstvo, da bo postal močnejši in sposobnejši za delo.

Berlinska »Koralle« poroča v zadnji številki o zanimivem življenju pri bolgarskih kmetih. Ti ljudje gredo prav

kmalu spat in prav tako prav kmalu vstajajo. V večini vasi gredo kmetje spat že ob šestih popoldne in spijo potem trdnobno do polnoči. Tedaj vstanejo, delajo ali se pogovarjajo do 5. ure zjutraj, nato gredo pa spet počivat do 6. ure. Od 6. ure zjutraj do 6. ure zvečer pa opravljajo svoja dela.

Tudi pri naših kmetih je navada, da kaj kmalu ležejo in zelo zgodaj vstanejo. Tudi njihovo spanje je brez dvoma trdnije in zdravejše kakor pri mestnih ljudeh, ki hodijo neredno spat, pogostokrat šele po polnoči.

Ni dvoma, da je spanje v ozki zvezi z naravo. Nekaj bo že na tem, da je treba k počitku leči takrat, ko gre k počitku tudi narava, in da je prav tako treba vstati z naravo s prvimi solnčnimi žarki in s prvimi klci petelinov.

Ce se hočete torej dobro naspiti, ležite več ur pred polnočjo. In če hočete biti spočiti in sposobni za delo, pazite tudi na to, da boste zadosti spali. Brez dobrega in izdatnega spanja ni pravega dela ne napredka.

Viator

Sončne opekline, rdeča, raskava in razpokana koža,

tu Solea-krema takoj pomaga. Skoraj v hipu izgine okrellost, koža postane zopet nežna in mehka, razpokline se že po nekaj urah popravijo in po enem ali dveh dneh redne Solea-kožne nege popolnoma pozdravi.

Koža dobiva s Solea kremo novega hraniva, kolesterin, ki jo krepi, pronikne globoko v nevidne kožne odprtince in vendar — kako zelo se ta učinek še poveča s Solea milom, ki vsebuje aktivni lecitin!

To izredno blago milo z nežnim, trajnim vonjem in obilno, smetanasto peno, poživí obtok krvi, skrbi za močno dihanje kože in tvori idealno dopolnilo k Solea kremi. Solea-kolesterin in Solea-lecitin, to pomeni trajno mlado, čudovito svežo, elastično in dobro prekrvljeno kožo!

kiro in hotel zamahniti po morski pošasti. Toda pes je tako močno zamahnil z repom, da se je čoln prevrnil in je Emerton padel v morje. Žival ga je takoj napadla. Na srečo je ribič ves čas ostal na površju in ni izgubil prisebnosti. Posrečilo se mu je celo, da je udaril zverino s sekuro po glavi.

Toda podivjana žival ga je tedaj napadla še srditeje in ubogi ribič se je že komaj držal na površju. Takrat se mu je pa posrečilo priplavati psu za hrbet in z močnim zamahom je krvoločni zver razmesaril glavo.

To se je odigralo tako hitro, da mu tovariši sploh ni mogli pomagati. Šele ko se je ubita žival zleknila in za hip izgubila pod morsko gladino, je priiskočil Emertonu na pomoč in ga napol mrtvega potegnil iz morja.

Ozelenele noge lesene mize

(r) London, avgusta. Josef Fontana si je letošnjo spomlad stesal skromno mizico. Na leseno ploščo je pribil štiri še sveže količke in mizo postavil v ugo na vrtu svoje vile. Da se pa ne bi gugal, je noge zabil malo v zemljo.

Ondan se je po daljši odsotnosti vrnil v svojo vilo. In glej: v svojo neizmerno osuplost je opazil, da so bile noge njegove mize medtem ozelenele.

Amerika išče čudovito dedičino

(r) Washington, avgusta. Ameriška sodišča že mesec dni iščejo neko žensko, znano pod imenom »čudoviti otrok«. Neki angleški zdravnik ji je namreč zapustil vse svoje premoženje.

35letna Winifred Sequil Stonejeva že celih pet let ne piše ne svojim domačim ne znancem ne prijateljem.

Ko je bila stara komaj leto dni, je že znala govoriti. V petem letu je še pisala verze in ko ji je bilo dvanajst let, je diplomirala in je govorila osem jezikov. Njeno ime je prišlo celo v knjigo »Who's who«, t. j. leksikon najznamenitejših živečih Američanov.

Miss Winifred so poznali kot profesorico esperanta, kot slavno književnico in kot dobro atletko.

Poročila se je trikrat: prvič v svojem devetnajstem letu z nekim grofom. Toda v zakonu ni bila srečna in se je vse trikrat ločila.

Mali ljudje lahko še zrastejo

(r) Washington, avgusta. Dr. Oskar Reedle iz Carnegiejevega instituta je iznašel nov način pospeševanja rasti premajhnih ljudi: vbrižgava jim namreč poseben hormon.

Psihiatri trde, da se mnogo sicer inteligentnih ljudi ne more duševno dovolj razviti prav zaradi svoje preznike rasti, ker se čutijo manj vredne od drugih. Šele ko zrastejo v normalno višino, postanejo sicer povprečni ljudje zelo porabni člani človeške družbe.

V svileni pidžami pred sodniki

(r) Newyork, avgusta. Lepa Ana Szilagova je sodnika Tairmonda Clarka v Los-Angelesu pripravila v nemajhno začudenje. Prišla je namreč v beli svileni pidžami poslušat izid svojega ločitvenega procesa.

Čeprav je ta sodnik v Hollywoodu vaje vseh mogočih abotnosti svojih klientov, je mladi ženi vendarle dejal:

»Vaš zakon je ločen. Toda ko bi bil moj oče še živ in na mojem mestu, bodite prepričani, da bi se morali zagovarjati v prvi vrsti zato, ker ste v taki obleki prišli na sodišče.«

Najnovejša pariška moda

(n) Pariz, avgusta. Iznajdljive Parižanke so iznašle novo modno novost (ali norost): prstan, ki ga natakne na roko dekle, kadar razdre zaroko. Seveda se vsaka Parižanka ne more šopiriti s tem prstanom, saj tudi ni vsaka tako srečna (ali nesrečna), da bi jo zarocenec pustil na cedilu.

Novi prstanec so zelo lični; izdelani so iz platine, so tenki in jih nosijo na mezinco desne roke.

Kako dolgo neki bodo Parižanke obešale na veliki zvon svoje ljubezenske nezgode? Najbrže dotlej, dokler ne bodo našle novih zarocenčev...

Anekdota

Požeruh

Nemški skladatelj Franc Abt je bil od sile ješč. Nekoč je hitel po ulici, ko ga sreča neki prijatelj.

»Kam pa tako hitro?« ga vpraša radovedno.

»Na purana,« se odreže Abt in pospeši korak.

»No, ljubi Abt, upajmo, da pri mizi ne bo prevelike družbe,« ga podraži prijatelj.

Nato skladatelj: »Brez skrbi, samo dva bova — puran in jaz!«

Deseti brat

Ljubezenska povest v verzih
po Jurčičevem romanu

V sedanji čas postavil in v stih preli
Ivan Rob

XVII.

Ker náme s prošnjo se obračaš,
naj ti po vesti razložim,
kaj mislim jaz o »presedlanju«,
zato odkrito ti velim:
Če zapustiš filozofijo,
ne boš prav nič ji škodoval,
z osebo svojo tudi pravu
ne boš ugleda, Kvas, jemal. —
Ko greš nevesto si jemal,
naj snubi zate — doktorat!

XVIII.

Kljub temu, da me je jezilo,
da si ugled ni ves vzela,
prijazno tvoje povabilo
na Slemenice sem sprejel.
Rad obiskal bi stare znanca,
rad z Dolefom bi pokramljal,
Martinku Spaku roko stisnil,
s Krjavljem v krčmi moževal.
Kako me stran iz mestne gneče
med blažene Fejake vleče!

DEVETO POGAVJE

Kaj se ti avtor v nevarnosti
podajaš?...

I.

Umetniku veli pravilo
in kritika tako želi:
naj tvojega duha zvarilo
»osebna nota« osvetli.
Ker muzikalnost ni mi dana,
da svojo »noto« bi zapel,
ker se bojim, da kakor vrana
bi nehal s kra in s kra začel,
zato zdaj sam v svoj sprev prihajam
se med junake svoje vsajam.

II.

Da Jurčič to mi bo zameril
vem, vendar sem brez vse skrbi;
v življenju sem se že uveril:
kdor mrtev je, več ne živi.
Bolj bridka je ljudem se živim
zameriti, kot bom se jaz,
ker jajcem ne ubežiš smrdljivim,
zamere boksar je dokaz.
Če pa »gospodskam« se zameriš,
potem se v mračni »kehi« smeriš.

III.

I Dražarjev France bo jezen,
ker bo pozneje svatoval,
ker mu v zameno za ljubezen
prostost sem zlato daroval.
Pa naj mrmra! Saj bo v starosti
po samski zarji vzdihoval,
bo davek plačeval norosti,
ker vedel ni, kaj zanj je prav.
Tako otrok odklanja vino,
malinovec mu zbuja slino. —

IV.

Zadel sem pravkar v loteriji
ves srečen milijone tri,
kar me — da zlodej bi jo ustavil —
budilka budna prebudil.
Ves blažen se na nože planem,
Po žilah me žgačka nemir.
Glej! Kaj je to? V dlaneh papir.
Oči zaspane si pomanem.
Pogledam, Saj to ni denar,
le tretjič tirja me čevljar.

V.

Poslal sem k vragu sladke sanje,
za njimi sem račun poslal.
Sprejel je zlobno to na znanje,
računa pa ni poravnal. —
Koketnih zvezdic truma zlata
že s promenade je odšla,
da na vseмирskih širnih tratah
o nočnih zgodbah pokramlja.
Že Zora v rožnati pidžami
v pozdrav mežika za gorami.

Novela „Družinskega tednika“

CVETLICE ZA CILKO

Napisal P. Fabrizius

»Za prijazno pozornost najlepša
hvala!

Cilka Sannova.

Daniel je sprva onemel. Potlej se je
pa spomnil, da je bil na posetnici tudi
njegov naslov. Tisti večer je posetnico
spet vtaknil v grmiček belega špan-
skega bezga.

Tretji dan je že stopil v svetišče
Cilkine garderobe. Poljubil ji je roko
in spoznal, da je od blizu še veliko
bolj ljubka. Bil je po naravi boječ in
skromen, toda zdlo se mu je, da ji
prav ta njegova plašnost in skrom-
nost ugajata. Že po tednu dni je ve-
del, da ga nedosegljiva Cilka Sanno-
va ljubi.

Ob tem spoznanju se mu je od bla-
ženosti kar zvrtilo v glavi. Potlej je
pa na lepem začutil neznano odloč-
nost in nepremagljivost. Ta nepre-
magljivost mu je začela nositi sado-
vne kupčiji: prodal je svojim kup-
cem toliko, kolikor je le hotel. Gospo-
dar ga je hvalil in mu zvišal plačo.
In ker je razen tega dobival še pro-
vizijo za prodano blago, je kmalu ne-
hal vtikati svoje posetnice v tuje ko-
šare. Od tistih dob je cvetlice za Cil-
ko Sannovo kupoval sam.
Toda prav tako kakor zločinca ved-

no znova nekaj žene na kraj njego-
vega zločina, prav tako so se njego-
ve misli neprestano vračale na pre-
varo s posetnicami. Kdo ve, morebiti
je prave darovalce pripravil ob sado-
vne daril! Cilko srce si je krat-
ko in malo prislepil! Vedel je sicer,
da Cilka bogatih oboževalcev ne ma-
ra, da se je že naveličala razkošja in
razsipnega življenja in da hrepeni po
čim preprostejšem življenju. Videti je
bilo tudi, da ji je Daniel prav zato
všeč, ker ji je kljub svojim skromnim
razmeram prinašal tako dragocena
darila.

In lepega večera je hotel priti na
čisto.

»Cilka,« je začel obotavljaje se, »ali
bi me imela rada tudi brez košaric
cvetja?«

Nasmehnila se je.

»Mislim, da ne.«

In ker je napravil zelo začuden
obraz, je nadaljevala:

»Veš, prav to mi je bilo tako všeč
— ta tvoj domislek s posetnicami.«

»Kaj?... Mar veš?«

»Seveda vem! Vedno sem se nam-
reč bala, da bi kdaj ne dobila cvetlic,
in zato sem si košare s cvetjem sama
kupovala...«

(r)

POSLEDNJE PISMO

Napisala L. Gurtova

Ljubi Janez!

Bilo je res nekaj nenavadnega, Ja-
nez, da sem te včeraj tako nenadoma
zagledala med tujimi ljudmi. Vjudo-
no sva si podala roki in nista vedela,
kako naj si rečeva: ti ali vi. Ves
večer sem te tiho in nezaznavno opa-
zovala. Rekli so mi, da si postal ugled-
en, zavidanja vreden mož. Jaz pa
vidim v tebi, v tvojem brezhibnem
fraku še vedno samo velikega, plavo-
lasega mladeniča, ki je takrat stal
pred menoj.

Redko kdaj si pogledal k meni,
Janez. Tvojega ponosa ti torej še
niso vzeli. Mnogo lepš žensk je bilo
okrog tebe, toda ti si se mi zdel med
njimi tako sam, da bi bila najrajši
stopila k tebi in bi te vsaj enkrat
kakor mati pobožala po laseh. Janez,
preveč si pil! Zakaj to? Vse sem
dobro videla. Tudi smejal si se. Veli-
ko si se smejal in na glas, toda smeh
je zvenel nepristno in bolno. Nič več
ni bil to tisti globoki, srečni, mlade-
niški smeh kakor takrat, Janez, tisti
smeh, ki mi je vsakokrat toplo pre-
vezel srce...

Sploh takrat! Ali se še spominjaš,
Janez? Koliko let je že od takrat mi-
nilo? Čisto zanesljivo vem, da je bila
takrat moja najlepša pomlad, Zares!
Kako naj mislim na najin prisojenj,
zaljubljeni čas, ne da bi vdihavala
tisti vonj po sveži zemlji in mladih
listih španskega bezga? Da. Španski
bezeg! Ali se še spominjaš? Nikoli
več ni tako cvetel kakor takrat. Zve-
čer, ko se je zmrčilo, sva odšla v
park, ko so ga drugi že zdavnaj za-
pustili. Počasi sva stopala po nasutih
poteh, prav kakor otroci v pravičnem
deležah. Potlej sva sedla na klopi pod
staro vrbo, globoko nagnjeno v ribnik.
Teeno sva se privila drug k drugemu
in se poljubila plaho in boječe. Bala
sva se divjih udarcev v prsih, bala
sva se poljubiti drug drugega. Šele
zdaj vem, kako blažena sem bila tak-
rat. Ali ti je kaj žal, Janez? Naj ti
nikar ne bo! Prosim te! Glej, to je
bilo samo enkrat v življenju.

In nekoč sva se popoldne peljala
ven v gozd. Se še spominjaš? Bukve
so nad nama razprostirale svetlo-
zeleno, svetlikaajočo se streho. Z roko
v roki sva se vzpenjala po izpareva-
joči, črni grudi. Zakukala je kukavi-

ca. Obstala sva in prisluhnila. V mali
gostilnici sva pila kavo. Ti si plačal
za obo. Imel si majhno ponošeno de-
narnico. Še danes vem, Janez, da ti
je drug dan tisti denar manjkal. (Ah,
Janez, koliko kav sem od tistokrat že
popila! Toda na vse te sem pozabila.)
Ljudje, ki so naju pozno srečavali na
cestni železnici, so naju gledali in se
smejali. Mislim, da je na najinih
obrazih takrat nekaj žarelo. Moja
mati je bila huda, ker sem se tako
pozno vrnila. Toda ko mi je pogledala
v obraz, se je obrnila stran in ni re-
kla ničesar.

Sredi vrvenja snočnega večera si
stopil k meni in me prosil za ples.

Nenadoma si se bil zresnil. Med ples-
som sva ves čas molčala, čeprav je bi-
lo med nama toliko majhnih, neizgo-
vorjenih vprašanj. Ali se spomniš? In
medtem, Janez, ko sem s teboj plesala,
sem sklenila, da ti bom napisala
tole pismo. O, saj ga ne boš nikoli
bral. Vem pa, da se boš ob vseh teh
resničnostih zgrozil. Odkar sva šla na-
razen, je preveč prišlo med naju. Ali
bi hotel vedeti, kaj sem si pred eno
uro želela? Doživeti in dohiteti vse
tisto, kar sem zamudila. Toda to bi
bila pustolovščina, onečašujoča za
oba. Jaz bi pa hotela za zmerom ohrani-
ti ono lepo, ono prvo: najino takrat-
no ljubezen...

(r)

Napačna zveza!

Nemški napisal Peter Pius

Novi avtomatski telefonski aparati,
kjer si lahko brez telefonistkine po-
moči poiščemo zvezo, so mi zelo všeč.
Nekateri so hudi sovražniki napačnih
zvez, jaz jih imam pa celo rad; tako
namreč spoznam vse mogoče ljudi, ne
da bi mi jih bilo treba na cesti
pozdravljati. Evo vam nekaj pri-
merov iz moje bogate zbirke napač-
nih zvez.

SISTOM
PASTA
ZA ZOBE

Po priporočilu
naših zobo-
zdravnikov

Dobi se povsod!

Zazvoni, negovan glas masleno pravi:
»Tako moram govoriti s profesor-
jem X.«
Jaz: »Pri tem vas seveda ne bom
oviral!«
Glas: »Ali me ne morete z njim
zvezati?«
Jaz: »Kdo ve?«
Glas: »Oprostite, takoj moram
govoriti z gospodom profesorjem!«
Jaz: »Potem bi vam svetoval, da ga
brž pokličete!«
Glas: »Kako to, ali ne govorim
mar...«

Jutro, ura je osem, ob mojem zglav-
ju zabrni telefon. Se ves zaspan po-
grabim slušalko. Ze zaslišim nežen
glas:

»Ljubček, ali si že pokonci?«
Jaz: »Morda, srček moj!«
Glasek: »Ah, potem sem te pa zbu-
dila!«

»Jaz: »To bom takoj videl, otrok
ljubi, samo svoj priimek mi prej
povej!«

Slišal sem le še, kako je nekdo na
drugem koncu žice dihal: »Moj Bog!«
In lahno obesil slušalko. Tako te zno-
tijo v najslajšem spanju!

Sedim za pisalno mizo in delam.
Kadar delam, telefon vselej najbolj

neusmiljeno zvoní. Komaj sem pritis-
nil slušalko k ušesu, že me je vprašal
ženski glas:

»Kaj bi rad drevi večerjal?«
Kadar vas nekdo nenadejano vpraša
po večerji, se kakor nalašč spomnite
najslajših in najbolj nenavadnih jedi,
in tako sem jih začel brž naštevati:
»Juho z jetrnimi cmoki, jeguljo v žo-
lici, divjo svinjo na mlinarski način,
po večerji bi si pa lahko privoščil...«
»Ah, oprostite, najbrže sem napak
klicala!«

»Že mogoče, toda jaz bi vam vseeno
prav rad ob vsakem času sestavljaj
kar najbolj izbrane večerje!«

Zelo samozvestno vpraša neka da-
ma: »Ali bi lahko govorila z gospo
Černačevo?«

Jaz: »Obžalujem, ni je tukaj!«

Dama: »Ah, gotovo je pri vas, kajti
sama mi je rekla, naj jo med peto in
sesto uro pri vas pokličem. Poglejte,
morda je pa le pri vas!«

Čez eno minuto spet vzamem slu-
šalko in sporočim:

»Draga gospa, nikakor ne morem
najti gospe Černačeve. Pogledal sem
že pod posteljo, pod mizo in v omaro,
toda nisem je našel. Lahko bi bila
samo še v desnem predalu moje pi-
salne mize, toda ključek tega predala
sem žal založil!«

Dama: »Nesramnost, pritožila se
bom!«

Glas v žici: »Tukaj Zolna!«

Jaz: »Tukaj Peter Pius!«

Glas: »Tukaj Zolna!«

Jaz: »Tukaj Peter Pius!«

Glas: »Kaj pa je?«

Jaz: »To bi tudi jaz rad vedel!«

Zdaj slušalka od razburjenja vzdrihti:
»Tukaj Z—o—l—n—o—l!«

Jaz: »Dragi gospod Zolna, zelo me
veseli, da ste tamkaj, toda to dejstvo
mi še ne zadostuje!«

Glas: »Tri sto kosmatih, še en-
krat...«

(ng-k)

Zgodaj začne žgati...

(rp-č) Budimpešta, avgusta.

Ker budimpeštanski berači ne smejo
več prosjati po ulicah madžarske
prestonice, pošiljajo zdaj berači svoje
otroke. Ti otroci so postali v Budim-
pešti prava nadlega, ker se ne boje ni-
kogar.

Na terasi velike kavarne je gruča
takih paglavcev neprenehoma nadle-
govala goste. Nek mladi tujec, ki tega
že ni mogel več prenašati, je dvignil
kozarec vode in jim zagrozil, naj pri-
priči izginjejo, sicer jih bo polil z vodo.
Grožnja je pa učinkovala čisto dru-
gače, kakor je gost pričakoval. Nek
šestletni beraček je brž planil k drugi
mizi, prijel kozarec in zlij vso vodo
tjuči v obraz. Potlej jo je kajpada
odkuril. Seveda je napad zbudil pri
ostalih gostih obilico smeha.

V neki ulici se je odigral še bolj ne-
prijeten prizor. Mladoletni berački so
nadlegovali mlado tujko. Ta ni vedela,
kaj bi otroci radi, zato je samo zmig-
nila z rameni in šla dalje. Tedaj jo je
pa od zadaj napadel majhen deček, jo
zgrabil za tanko poletno krilo in jo
tako močno potegnil, da je mlada tuj-
ka ostala napol naga na cesti.

Se bolj drastičen dogodek se je pri-
petil na terasi neke slaščičarne. Za
mizo je sedela neka švedka in pisala
pismo. Pobašini so jo zagledali, pristop-
pili so k njej in jo prosili vbojajme.
Švedka jih ni razumela in je pisala
dalje. Tedaj je pa eden izmed nad-
ležnežev ves divji zamahnil s pestjo
proti njej, toda dama se je v tistem
trenutku instinktivno umaknila in
udarec je zgrešil svoj namen.

Taki in podobni prizori se dogajajo
v vseh peštanskih okrajih. Zdaj je po-
licija že zaradi tujkega prometa za-
čela nastopati proti vsiljivi mulariji.

Zakonski prepri

»Kje neki sem glavo imel, ko sem
te snubil, norec neumni!«

»Na moji rami!« odvrne ona pri-
seбно.

Od leve na desno: Berlin je te dni proslavil 700letnico svojega obstoja. Na olimpijskem stadionu so v ta namen priredili slavnostno predstavo; gledalo jo je 100.000 ljudi, sodelovalo je pa 10.000 igralcev in stativov. Nato je nastopilo več tisoč nemških šolarj (na sliki) z ritmičnimi vajami. — Pod geslom »Dela nezaposlenim« gradi USA vse polno modernih cest. Naša slika kaže merjenje ceste čez Mount Evans (Colorado); cesta bo najvišja na svetu, saj se bo vzpenja skoraj 4000 m visoko. — Nova českoslovaška znamka: pisma s takšno dodatno znamko sme pismonoša samo naslovljencu osebno izročiti. Ta znamka bo zato posebno prav prišla zaljubljenecem. — Kitajke beže s svojimi otroki iz Japona, ki so jih Japonci napadli.

Zjutraj - zlasti pa zvečer

Nega na potovanju in na počitnicah

Na počitnice nameravaš, še teden dni manjka do tvojega odhoda. Veliko opravkov imaš in zato dovoli, da te opozorim na nekaj malenkosti, ki bi jih v naglici utegnila pozabiti.

Preden odpotuješ, pojd:

1. k zobozdravniku; ta pot ti utegne prihraniti mnogo nadležnih bolečin.

2. k pedikerju; lahko si pa tudi sama kar se da lepo urediš nohte na nogah, saj veš, kako prijetno je na počitnicah hoditi brez nogavic v prelepih opankah.

3. k brivcu; umije naj ti glavo nekaj dni pred odhodom, dan poprej naj ti pa nakodra lase, toda bolj skrbno kakor navadno, saj na počitnicah ne boš mogla vsak teden izdajati demarja za kodranje.

4. v drogerijo po masno kremo in če ravno želiš, po temnejši puder za vroče in solnčne dni.

Na potovanju si človek neverjetno zamaže kožo, zato ti svetujem, da si že doma pripraviš čistilo, s katerim si boš večkrat očistila kožo. Pri tem ne mislim na lepotečenje, temveč samo na preprosta pravila o snagi in higieni. Ako te zanima, ti rada povem, kako se sama negujem na potovanju: v majhni vrečki imam precej veliko kepo čiste vate, steklenico s kolinsko vodo, majhno tubo masne kreme in steklenico dvodestotnega salicilnega spirita. Salicilni spirit uporabljam zato, ker imam precej masno kožo; one, ki imajo pa suho kožo, si namesto salicilnega spirita omislijo za čiščenje kože vazelin ali kakšno mastno kremo. Kadar se dolgo vozim, si večkrat takole očistim obraz: najprej na-

močim vato v salicilnem spiritu in si z njo umijem obraz, ki je pri vsakem čiščenju dovolj umazan, da porabim več kosmičev vate. Umijam se tako dolgo, dokler ne bo vata docela čista, nato se pa narahlo natrem s kremo, brez obraz pa še enkrat potegnem v spiritu namočeno vato. Tako nimam občutka, da sem masna, koža pa le prejme dovolj masčobe. One, ki se sminkajo in pudrajo, si zdaj lahko še naložijo lica, toda prosim, le ne preveč! Nikjer ni sminkanje in pretirano lepotečenje bolj nevhvalno kakor na potovanju. Vele, saj, dim in znoj še tako lepo naloščen obraz kaj hitro spremene v žalosten zmakec. Pa brez zamere! Prav vseč mi je nežni diš pudra na negovanem obrazu, toda res samo diš!

Na počitnicah seveda na nego telesa ni treba docela pozabiti, toda odkrito vam svetujem: privoščite tudi svojemu obrazu in svoji koži počitnice. Uporabljajte za lepotečenje bolj masne kreme, le one, ki imajo zelo masno kožo, naj uporabljajo tudi razne kreme in vode, ki sušijo kožo. Namesto raznih sladkobnih parfumov uporabljajte na počitnicah ob morju in v planinah razno in osvežujočo kolinsko vodo, ki se bo lepo ujemala z vašo svežostjo in vašim zdravjem. Ne pozabite na oči, kupite že doma zelene ali temnosive naočnike.

Na počitnicah nosite namesto klobukov rajši razne trake in rutice, ker puščajo dovolj solca in svetlobe od vaših, od mesta in klobuka utrjenih las. Toda najvažnejše ne pozabite: k počitniški nega spada prvič dobra volja, drugič dobra volja in še tretjič dobra volja!

S...a

še čez mesec ali dva. Ako bi pa na vsak način radi imeli zelo črne obrvi, si jih morate pač barvati; barve dobite v drogeriji. Toda to ni nič kaj lepo in priporočljivo — sicer pa kdo ve, ali niste prav s temnimi lasmi in svetlimi obrvmi še posebno ljubki?!

Debele in neizoblikovane noge si boste odpravili z masažo, telovadbo in... potrpeljenjem. Dve vaji vam priporočam za jutranjo in večerno telovadbo:

1. vaja: Sedite na stol in prednožite desno nogo, tako da bo vodoravna in vzporedna s tlemi. Zdaj pa v gležnju krožite z nogo dvajsetkrat v desno, dvajsetkrat v levo smer. Pri tej vaji se razgibajo gležnji in splashne nepotrebna mast ob njih. Isto vajo ponovite z levo nogo.

2. vaja: Oprite se na nizek, trden kos pohištva, z desno roko vzdignite levo nogo in jo podnožite, tako da bo prišla v vzporedno lego s tlemi. Pri tem morate seveda krčiti desno nogo; umetnost vaje je prav v tem, da stojite ves čas počepanja na celem podplatlu desne noge, torej tudi na peti. Ko ste prišli globoko v počep,

se pa spet počasi vzdignite. Najbrže vam bo ta vaja delala spočetka hude preglavice in vam bo moral kdo pomagati, posebno pri vstajanju. Pozneje se boste pa tako privadili, da se niti držali ne boste več. Vaja je izborna za meča, ker jih lepo izoblikuje, obenem pa odpravi neprijetno toščo. Vadite jo spočetka petkrat na vsaki nogi zjutraj in zvečer, pozneje pa lahko to število še podvojite.

Vsak večer po telovadbi umijte noge v mlačni vodi (telovadite bosi, to je najbolje) in jih masirajte s tole tekočino (sestavijo naj vam jo v drogeriji):

Formula 10 gr
Glicerina 5 gr
90%nega alkohola s sivko 150 cm³.

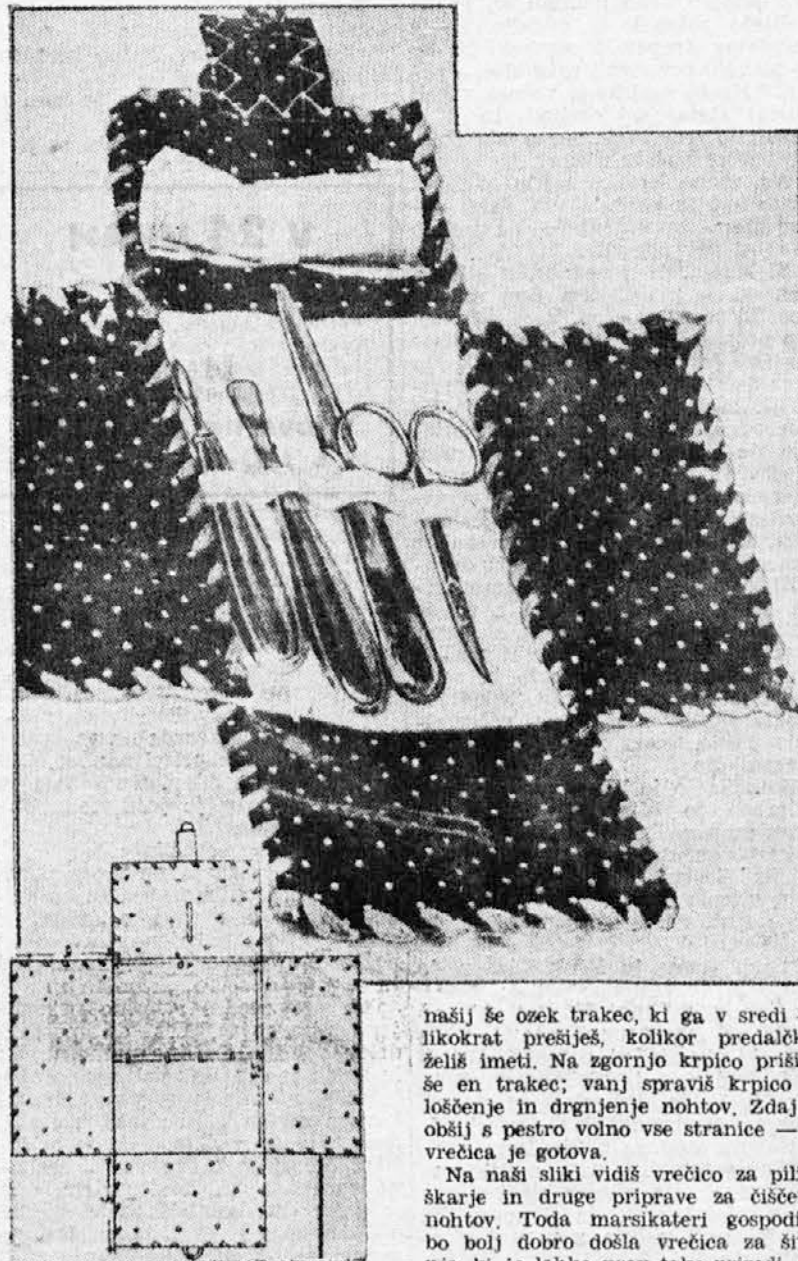
Ta masaža vam bo prijetno poživila noge in pregnala utrujenost. Obenem bo pa krepila tudi kožo na mečih in gležnjih. Masirajte od gležnjev proti kolenom, torej od spodaj navzgor, vsak večer pet minut.

Upam, da boste z mojimi nasveti zadovoljni. Saška

Na potovanju...

... moraš imeti zmerom vse stvari lepo urejene, saj se tedaj vse tvoje omare skrčijo na majhen kovček. Posebno drobne stvari, kakor škarje, pincete, pilice, gumbe, sukanec, zaponke, šivanke in ne vem kaj še vse, moraš

in široko krpo, da bo segla v širini od enega konca do drugega. Zdaj listnico lepo spni, nato pa ob robovih na stroj ali z roko z drobnimi šivi prešij. Na debelejšo krpo, ki je pri naši vrečki bela — to pa ni posebno praktično —

našij še ozek trakec, ki ga v sredi tolikokrat prešiješ, kolikor predalčkov želiš imeti. Na zgornjo krpico prišiješ še en trakec; vanj spraviš krpico za ločenje in drgnjenje nohtov. Zdaj še obšij s pestro volno vse stranice — in vrečka je gotova.

Na naši sliki vidiš vrečko za pilico, škarje in druge priprave za čiščenje nohtov. Toda marsikateri gospodinj bo bolj dobro došla vrečka za šivanje, ki jo lahko prav tako priredi, samo na obeh ožjih koncih naj vžije dva žepka, ki se zapirata na pretiskače. Ta dva žepka bosta prav malo vidna, v njih bo pa lahko spravila razne drobnarije, gumbe in šivanke.

Ako si pridna in spretna, narediš tole vrečko v enem popoldnevu; če jo vrh tega lepo izdelaš iz živega povosčenega platna ali usnja, jo lahko ob priložnosti podariš svoji prijateljici za god.

(n)

Moderne zavese

Zoprne so mi starinske zavese z vsemi mogočimi naborki, našiji in volani, ki branijo solcu in svetlobi vstop v sobo, obenem pa z veseljem nabirajo prah s cešte. Te zavese niso niti lepe, še manj pa higienske. Moderna zavesa je vse bolj lahka, prozorna in preprosta, zato se pa tudi laže prilagodi zidavi modernih oken, ki so širja in večja kakor okna starih hiš.

Za zavese uporabljamo zdaj samo še prav nežne in prosojne tkanine,

ki jih ne nabiramo v gube kakor svoje dni, temveč pustimo, da prosto padajo ob oknu. Navadno ima zavesa zgornji krajiš del, ki zakriva večkrat nelepi zid nad oknom, in pa dva ožja dela, ki prav tako padata ob okenskem zidu navzdol. Videla sem tudi zavese, ki v obliki zastora zagrinjajo vse okno, pa mi niso posebno všeč, saj mislim, da so solnčni žarki več vredni kakor najlepša zavesa.

Včasih je gospodinja kar v trgovini kupila že gotovo zaveso, zdaj je drugače: šele ob vseh mogočih lepih tkaninah se razvija njena domišljija in težko se odloči za to ali ono blago. Ob nakupovanju blaga za zavese

se zmerom posvetuj s prodajalcem zaradi pranja in likanja, pa tudi zaradi trpežnosti. Ne kupuj enobarvnega ali celo svetlega blaga, če imaš otroke v hiši! Mojemu okusu na primer bolj prija razni vzorčasti elamini, ki jih kaj lahko prilagodiš barvi pohištva in sten, ne da bi trpela celotna ubranost.

Za moderne zavese ti priporočam pralni elamin in nežne svile, razna mrežasta blaga, til in redkeje čipke. Prav tako kakor volani so nevhvalne razne reze, ki pometajo po tleh in pobirajo baele. Nova, moderna zavesa poživi še tako dolgočasno stanovanje in prikljče v tvoj dom prijeten občutek domačnosti. (n)

Prostitucija na Bolgarskem

Vprašanje prostitucije postaja tudi v Bolgariji vsak dan bolj pereče. Vsi mogoči strokovnjaki so o tem že veliko pisali in vsi se strinjajo s tem, da je prostitucija v Bolgariji na višku posebno v mestih. Vendar pa grozi čedalje hujša okužba tudi kmetskemu ljudstvu, kajti ugotovljeno je, da je velik del prostitutk kmelskih deklet, ki živijo v mestu. Po podatkih dr. Vere Zlatarjeve je v Bolgariji 22-25% do 18 let starih prostitutk, 30% od 18 do 20 let, 30-9% od 20-25 let, 10-6% od 25-30 let, 6-25% pa več ko 30 let starih. Od teh je nepismenih 25-75%, z osnovno šolo 38-25%, z več razredi gimnazije 35-2%, z maturo 2-7%, z dovršeno ali nedovršeno fakulteto 0-3%.

Prvi pojavi prostitucije na Bolgarskem segajo že v začetek 19. stoletja v dobo dolgotrajnih turških in krimskih vojn. Zene, ki so jim moške odšli v vojno, so si v boju za obstanek morale same iskati zaščito. Po končani svetovni vojni se je pa ta boj za obstanek še poostil in tako se je razpela prostitucija, to največje socialno zlo v Bolgariji.

Pogoji za razvoje prostitucije v Bolgariji so bili različni. Med najvažnejši je vsekako slabo gospodarsko stanje nižjih slojev. Ko so se po osvoboditvi bolgarska mesta hitro razvijala, so si tja pohitele služkinje iskat zaslужka. Mnoge izmed njih pa delo niso našle, zato so si v boju za vsak danji kruh morale poiskati drugi za služek, in najlažji je bil pač ta, da se začele vdajati prostituciji. Zaradi nemoralnega življenja med vojno se je pojavila spolna nenasičenost in zato ni čudo, če se je to nenravno življenje nadaljevalo še po vojni.

Poleg gospodarskih okoliščin so igralo veliko vlogo tudi psihološke. Po petstoletnem suženstvu je Bolgari postal v svobodni državi svobodni državljan. Zbudila se mu je samozavest in začel je izkoriščati in zlorabljati vse, kar mu je svoboda ponujala. Opešal mu je čut osebne odgovornosti in neredko je oslabil tudi čut za družinsko življenje. Tako se je razmahnila prostitucija. Javnih hiš je bilo vsak dan več; v začetku so zaposlovali brez slehernega nadzorstva. Šele kasneje je izšel zakon, po katerem je za vse prostitutke v javnih hišah obvezna zdravniška preiskava. Ko so pa leta 1912, vse javne hiše zaprli, je prostitucija postala svobodna in nekazniva.

Zanimivo je, da so morale do leta 1928 vse prostitutke plačevati nekakšno obrtno pristojbino, tako kakor n. pr. branjevke plačujejo užitnino. Na policiji je bil za to poseben oddelek tako imenovani »Veseli oddelek«, a že po treh letih se ga nadomestili s oddelkom »Boj proti socialnim zlomom«. Naloga te nove ustanove je v glavnem da zatira prostitucijo, vendar opravlja to delo brez posebnega uspeha; kajti nad vsem ostane le ena resnica: da je vpliv gospodarskih razmer na razvoj prostitucije v Bolgariji mnogo večji kakor v marsikateri drugi državi. (Po »Politiki«)

Pocabni nasveti

Če poparjen krompir poleti dalj časa stoji, se kaj rado zgodi, da postane zunanja koža trda. Pomagamo si, če posodo s krompirjem pokrijemo s pokrovko. Seveda moramo pokrovko pre dobro zmiti z mrzlo vodo.

Kislo mleko je najokusnejše, če se hitro zgosti. Zato mleko pred kisanjem malo pogrejemo, posode za kislanje pa umijemo s kisom.

Ali je riba sveža ali ni? To lahko ugotovimo samo s pritiskom prsta. Če se vdolbina na ribi takoj zravna, je riba dobra.

Če vam je slučajno zmanjkalo olja lahko za pripravljanje solate porabite mešanico malo raztopljenega masla s smetano in nekaj kapljic limonovega soka.

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

ZA LJUBITELJE KORENJA

Korenje s smetano

Zreži na listke bolj mlado korenje, kuhaj nekaj časa v slani vodi, potem ga pa ocedi in daj na razbeljeno presno maslo; osoli ga, posipaj s sladkorjem in prepraži, pri tem pa pazi, da se ti ne prižge. Nato ga posipaj z moko, zalij z juho in ga kuhaj tako dolgo, da bo mehak. Nato ga vzemi iz kozice, zgosti juho, v kateri se je kuhaj, od mesta in klobuka utrjenih las. Toda najvažnejše ne pozabite: k počitniški nega spada prvič dobra volja, drugič dobra volja in še tretjič dobra volja!

Korenjev piré

Daj lepo rdeče, na listke zrezano, in v slani vodi kuhano korenje na razbeljeno presno maslo, duši ga s sladkorjem, soljo in juho, ki jo počasi prilivaj. Ko je korenje prav mehko, ga prečlači skozi sito ali penovko in ga daj na vroče presno maslo.

Gibanica z gujatio

Napravi testo kakor za vsako drugo gibanico, a zgneti vanj tudi nekoliko presnega masla. Zreži kos puste, prekažene svinjine, razvleci testo, polj ga z razbeljenim presnim maslom in ga namaži s skodelico kisle smetane, ki si ji primešala dva rumenjaka. Posipaj po vrhu s sesekljano svinjino, zvij testo, pomaži gibanico s presnim maslom in speci.

SE NEKAJ ZA RAZVAJENCE

Kavna hladetina

Med 1/1 močne, črne kave, brez kakih druge primesi, zamešaj po okusu sladkorja, malo vanilije in 2 1/2 dkg v 1/1 mlačne vode razpuščene in precejene želatine. Vlij jo v model in postavi na led, da se strdi. Eno uro prej, kakor misliš dati hladetino na mizo, postavi 1/1 sladke smetane na led. Četr ure prej, kakor boš zvrnila hladetino na krožnik, stolci smetano v sneg in ji primešaj po okusu nekoliko vanilije in sladkorja. Okrog zvrnjene hladetine daj na krožnik peno in takoj prinesi na mizo.

ŽENSKI RAZGOVORI

Gospodična P. M., Ljubljana. — Radi bi imeli gostejše in črne obrvi. Zgostile se bodo, če jih boste vsak večer mazali z navadnim ricinovim oljem, črne pa seveda od tega ne bodo. Pač si jih pa podnevi prav rahlo natrile z orehovim oljem, ki nekatere plavalaskam lepo potemni lase. Isto poskusite s trepalnicami. Ako vam bo ricinovo olje sililo v oči, nič hudega! Uspeh boste opazili seveda

* Jajca s presnim maslom in sardelami: Pripravi na krožnik presnega masla v podobni gobe, ali ga pa prečlači v lesen model pripravljen v ta namen. Potem ga stresi na krožnik, okrog njega naloži osnaženih, v kolobarje zviti sardel, mednje daj kupčke trdo kuhanih in skozi sito pretlačenih jajčnih rumenjakov. Iz beljakov pa nareži listke in jih naloži okrog rumenjakov, ali tudi okrog sardel. Vrh vsake sardele in kupčka rumenjaka daj po eno kapro, ki jo odprl v cvetko, ali pa vršičke zelenega peteršilja. Posebej pa daj na krožnik na rezine narezan kruh.

** Breskov punč: Olupi in odstrani zreli breskvi koščice, vlij nanje malo vrele vode, jih mehko skuhaj in jih pretlači skozi sito v liter soka. Dodaj 30 dkg stoletnega sladkorja in sok ene limone. Potem ga daj v puščico, ki je že zakopana v osoljeni led, in vrti, da napol zmrzne. Nato mu primešaj steklenico kipečega ali do brega rumenega vina, če treba še sladkorja, napolni s punčem kozarce in daj na mizo.

*** Paradižnikovi rezanci: Skuhaj debele rezance v slani vodi in kuhane ocedi. V kozico daj dve žlici masti in 3 žlice drobtin. Ko so rumene, stresi vanje odcejene rezance. Pridaj nekaj s presnim maslom parjenih in skozi sito precejenih paradižnikov ali dvajset paradižnikov mežge brez sladkorja in dobro zmešaj. Nato naloži na krožnik in potresi s parmskim sirom in daj s kako omako ali solato na mizo.

Naš novi roman

PO TRNJEVI POTI

Po nemškem Izvirniku priredila K. K.

I.

Nepričakovano sporočilo

Prazniki so bili pravkar minili. Tih, temen dan med Božicem in Novim letom se je nagibal h koncu. Sneg je naletaval v drobnih kosmičih. Bilo je strupeno mraz in pihal je oster vzhodni veter. Stari pismo-voja je gazil po ozkih mestnih ulicah. Ko se je bližal koncu mesta, se je ustavil pod cestno svetilko in še enkrat preletel naslov priporočenega pisma:

Gdč. Frida Trautmannova,
Andersheim ob Reni,
Nemčija.

Stari mož je stresel z glavo in z zlovilnim vzdihom zavil v temno in samotno ulico. Pospešil je korak in v približno desetih minutah prišel na cilj. Pozvonil je pri vrtnih vratih.

»Hej!« je zaklical, »pismo-voja je prišel! Ali bi lahko govoril z gospodično?«

Vrata so se odprla in kodrast rjavolas deček kakšnih dvanajstih let je radovedno in začudeno gledal zdaj pismo-voja, zdaj pismo.

»Za teto?« je vprašal zasoplo.
»Za gospodično Trautmannovo!«
»Mama,« je zaklical in stekel po ozki tlakovani poti proti hiši, »teta je dobila pismo!«

Vrata so se odprla in na pragu se je pojavila neka žena. Na komaj osivelih lasih je imela črno čipkasto ruto in na njenem brezbarvnem začudenem obrazu se je zrcalilo veliko začudenje.

»Pismo? Za mojo sestro?«
Iz kuhinje je prišla še služkinja, ki je takisto od začudenja kar ostrmela.

»Dajte ga meni!« je rekla gospa, ko je prišla dol po stopnicah. »Kje je?«

»Zelo mi je žal, gospa Roettgerjeva, moram ga namreč osebnostno izročiti. Ali gospodična ni doma?«

»Oho! Osebnost!« se je začudila gospa Roettgerjeva.

»Da, moram ga izročiti naslovljenki v roko!«

Deček je hotel biti tudi zraven in je kar planil na vrh, preskakovaje po tri stopnice hkratu.

»Teta,« je odmeval njegov glas po hodniku, »teta Frida, pismo si dobila!«

»Jaz? Pismo?« se je začudil še mlad ženski glas.

V tem glasu se je bralo začudenje, bil je pa tako nežen in topel, da je stari pismo-voja nehote spremenil svoj trdi bas in je vlijudno pozdravil:

»Dobro večer, gospodična! Nekaj boste podpisali.«

Dama, ki je sedela pri oknu, je vstala, krenila počasi proti vratom in privila elektriko.

»Prosim, tukajle podpišite!«
Njena pisava ni bila lepa, kajti blede roka se ji je tresla.

»Ali moram kaj plačati?« je nato vprašala pismo-voja.

»Nič, gospodična!«

»Nič? Počakajte malo!« S tresočo se roko mu je dala nekaj drobca.

»Lahko noč in hvala lepa!«
Ko je šel postar počasi dol po stopnicah, je gospodična Frida Trautmannova še zmerom stala sredi sobe in se ni upala odpreti pisma. Deček, ki je bil takisto ostal v sobi, je postajal čedalje bolj nestrpen in radoveden.

»Teta, zakaj ne odpreš pisma?« je zdajci planilo iz njega.

Ustrašila se je.

»Dol pojdi, Mirko!« mu je rekla in ga pobožala po kodrastih glavicah.

»Kdo ti pa piše?«

»Ne vem.«

»Iz Italije je. Samo znamko poglej!«

»Da, toda zato se vseeno ne vem, kdo mi piše. Pojdi, ljubo dete! Pojdi!« je še enkrat ponovila, ko se je fantiček obotavljal.

Prikupni deček v sivem jopiču je nerad zapustil sobo. Spremila ga je do vrat, jih zapahnila in sedla za mizo.

Njen obraz je razodeval, da ni več mlada. Prekoračila je že štiri-deseto leto, toda črte na njenem obrazu so še zmeraj kazale znake nekdanje lepote.

Čeprav ji je življenjska grenkoba sivo prepredla lase in čeprav so njene, nekoč tako bleščeče oči postale že medle in so se ji okrog drobnih ust zarezale globoke brazde, oči so ji pa obrobili temni kolobarji, je v tem trenutku spreletel njen razburjeni obraz odsev nekdanje mladosti.

»Iz Italije!« je zašepetala. »On mi piše! Kdo drugi bi mogel to biti!«

Počasi je raztrgala ovitek. Vid ji je bil že opešal in morala se je skloniti globoko nad pismo. Zdajci se je njena glava sklonila še nižje in po sobi se je začelo tiho ihtenje. Trudno se je dvignila, odšla k naslonjaču pri oknu in tu se je razjokala kakor otrok. Zbrala se je šele tedaj, ko je potrkalo glasno na vrata in je gospa Roettgerjeva vprašala:

»Ali ne boš večerjala, Frida? Mrzlo bo že!«

»Ne, ne bom večerjala! Ne bodi huda!« je odgovorila Frida Trautmannova.

»Kaj se je pa zgodilo? Povej vendar! Skrbi me!« je nejevoljno vprašala gospa Roettgerjeva.

»Pozneje ti bom povedala, Minka — saj pridem dol!«

»Svoje glava si pač! No, zastran mene —«

Koraki gospe Roettgerjeve so se oddaljili. Frida Trautmannova se je pomirila. Še vedno je sedela in si z rokami podpirala glavo, žalostno strmeč skozi okno. Vrt je ležal v mraku. Oba gola oreha sta se temno odražala na sivem ozadju.

Frida je zdaj čisto natanko videla ledene plošče, ki so se valile po Reni. Kako strašno mrtvo in pusto je bilo vse to! Ali je bila nekoč res pomlad, tista pomlad, ko je vse dehtelo, zelenelo in cvetelo, ko je mesečina trepetala na reki in ko so slavčki prepevali zaljubljene pesmi? Ko je majskega večera v beli obleki stala pod orehom in ji je razbijalo srce in je opazovala čoln, ki ji je prinašala njega?...

Ah, samo kratke sanje so bile! Tisto noč je padla slana, tako nesmiljeno in uničujoče, da noben cvet ni več pogljal...

Ni smela iti z neznanim slikarjem, ki je prišel sam Bog ve od kod, ki je pa povsod, kjer je našel lep prostor, razgrnil slikarsko platno. Oče je takrat govoril o slikarju brez dela, mati o lahkomišelnosti mladosti, zastavnih fantih, ki nosijo sicer zametne jopiče, a vse življenje ne naredi ničesar koristnega in žive samo za to, da prinašajo nesrečo dekletom in pozneje njihovi ubogi ženi. Njena sestra, še zdaj ne tako lepa kakor ona, ni mogla mlademu možu oprostiti, da mu je bila všeč samo Frida. Ni mu mogla oprostiti, da je nekega večera, ko sta se s sestro vračali s čolnom z izleta, vzel v svoj čolniček samo Frido in se z njo odpeljal daleč stran. Nikoli ni mogla pozabiti, da je tisti večer videla Frido tesno objeto z mladim umetnikom.

Zatožila jo je bila materi in neprijazno je bilo tisto jutro pri Trautmannovih. Zvečer je šla še enkrat ven, da bi se od njega poslovila. Sestra jo je opazila in jo je poklicala nazaj:

»Ostani tukaj! Ne spodobi se, da hodiš ven!«

Kljub temu je Frida šla in je sestro kljubovalno zavrnila:

»Kar zatoži me! Slovesa mi pač nihče ne more prepovedati!«

In Minka je ni zatožila. Ihteči sestrin glas jo je globoko ganil in tako je Frida doživela pod starim orehom najgorenkejšo in najbridkejšo uro svojega življenja.

Zdaj, v tem trenutku je čisto natanko razločila njegov blede obraz.

»Prav si storila, da si popustila. Kaj bi tudi počela z menoj siromakom!«

S temi besedami jo je sprejel. Šele ko ga je v obupnem ihtenju objemala in mu vedno vnovič zaobjemala:

»Samo tebi bom vedno zvesta ostala, nikoli te ne bom pozabila, prav nikoli!« tedaj je tudi njega premagalo. Tesno se je privil k njej in dolgo je jokal z njo.

»Ali mi boš kaj pisal?« je nazadnje vprašala.

»Kakor boš želela, ljubljena Frida!«

»To bo moja edina uteha.«

Po dolgem molku ga je vprašala:

»Henrik, ali mi boš ostal zvest?«

»Jaz... o, jaz že — a ti — —?«

»Ah, Henrik, samo tvoja bom vedno,« je zaihtela.

»Frida, skoraj ti ne morem verjeti, da boš vedno tako dobra in mila.«

»Henrik, kakor gotovo je Bog v nebesih, tako se ti tukaj zakolnem, da nikoli ne bom pogledala nikogar, ampak bom čakala samo nate, pa čeprav bi se morala postarati in osiveti. Ako boš kdaj v stiski, sporoči mi; tudi če si boš zaželel zvezd z neba, ti jih bom sklatila. Dragi Henrik, kar s teboj bi šla, takoj zdajle, brez strahu in žalosti, ko bi le vedela, da bo to v tvojo srečo. Tako pa...«

»Tako pa?«

»Vsi mi pravijo, da bi bilo to tvoja in moja nesreča.«

»Moja? To bi bilo vseeno.«

»Ne, ne, ti moraš biti srečen in jaz ti ne smem biti v napoto, tvoja umetnost hoče prostosti...«

Zdaj pa pojdi, misli name in ne pozabi me!«

»Nikar ne jokaj!« jo je tolažil.

»Italija ni daleč...«

»Oh, Henrik, in še kako daleč! In merda so tudi dekleta tam doli hudo lepa. Tako sem vsaj brala.«

Med solzami sta se oba zasmejala in se poljubila.

»Ne govori mi o dekletih — tako lepa kakor si ti, ni zame nobena!«

Potem jo je še enkrat objel in ji komaj slišno zašepetal:

»Zbogom, ljuba! Vedno bom samo tvoj!«

»O, vrni se — čakala te bom in Bog naj te obvaruje.«

Še zdaj, po tolikih letih, se ji je

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in pub

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

zdelo, da sliši udarce vesel in tisti poslednji klic iz čolna:

»Zbogom, srce moje!«

Ah, in potem? Topo in sovražno so potekali dnevi. Še zdaj ne ve, ali je bila budna, ali je pa ves čas samo sanjala. Samo eno jo je dvigalo iz sive osamljenosti: njegova pisma. Svetila so ji v življenju kakor migljajoče zvezde na večernem nebu. Potem je prišel snubec. Odšla ga je. Še eden. Tudi tega ni marala. Oče se je jezil, toda ona je odgovarjala:

»Ne bom se poročila!«

»Tistega slikarja ne more pozabiti,« je pojasnila sestra. In ko Frida nekega dne ni bilo doma, je mati prebrskala njeno torbico in našla Henrikov naslov. Tedaj mu je oče pisal ostro pismo in mu je sploh prepovedal »takšno prismo-voje pisarenje, češ da postaja dekle od dne do dne pametnejša; in sploh je čas, da misli na poroko.«

Frida ni slutila ničesar. Henrikovega molka si ni znala razložiti. Nazadnje je zbolela. Bilo je o Božiču. Zunaj so ravno slavili sestrino zaroko z dr. Roettgerjem, ona je pa v tihi bolniški sobici blede o njem. In v strežničnem usesu je neprestano zvenelo vprašanje:

»O, dragi, pozabil si me, kajne? Tam doli so deklice lepše, o koliko lepše!«

Ko je ozdravela, so praznovali Minkino poroko. V cerkvi je Frida omedlela. Vsi so rekli, da je bila v beli obleki in z belimi venčki v kodrastih lasih čudovito lepa. Tudi stotnik Erbenstein jo je opazil, toda vedel je, da ga Frida ne mara; in moral se je vdati v svojo usodo.

Leta so minevala. Najprej je umrl oče, nato mati. Ko je umirala, jo je prišla za roko in ji rekla:

»Ljubo dete, kako me boli, da nisi hotela postati srečna!«

In dekle je skoraj vedro odgovorila:

»O ljuba mamica, hotela bi bila že, toda...«

»Nisem smela,« ji je hotela reči, toda umirajoči materi ni marala ničesar očitati. In tako je rajši dodala:

»Toda najbrže nimam pravega smisla za to.«

Od takrat je bila sama v veliki hiši, ki ji jo je bila mati zapisala v oporoki. Prišla je tudi sestra in je s seboj pripeljala otroka, ljubkega, rjavolasega kodrastega dečka, ki se ji je s svojim jasnim, otroškim smehom hitro prikupil. Bil je več in tudi rajši pri teti kakor doma in po očetovi smrti se je z materjo vred preselil k njej. Frida je sestro odstopila pritično stanovanje, ker je baje živila v slabih razmerah. Trdila je, da ji je pokojnik zapravljal večji del njene skromne dote, toda v resnici je imela še vso, celo prihranila si je še lepe denarce, kajti bila je silno skopa.

In Frida ji bo tudi pomagala. Saj nima zase nikakih skrbi, in nečak ji je na vsem božjem svetu najbližji sorodnik. Čezem naj bi bil sicer stari devici denar! Toda gospa Minka se kljub temu ni z bogato sestro kaj prida razumela. Zato je bila najrajši v svoji sobi in kramljala s kako družico pri kavi ter kvačkala svoja brezkončna postelja na pregrinjalo, za Frido je bilo pa tu zgoraj življenje mnogo lepše. Tu so v samotnih večernih urah vstajali spomini, tu je še vedno visela na slikarskem stojalu njena slika, tu so bile knjige in časopisi, tu so zvenele na klavirju Beethovne in Schumannove melodije, tu je sedel deček in poslušal pravljice iz starih časov, se učil latinščine in od časa do časa kaj zaigral na svoje gosli.

Tako se je polagoma pomirila. Ko se je pa sestra nekoč brezobzirno dotaknila stare rane, je bolečina privrela na dan bolj žgoča in grenka, kakor kdajkoli. In vedno je hotela vedeti, kaj je z njim, ali se je izgubil na tujem, ali je umrl, ali se bo še kdaj vrnil v Nemčijo, ali živi srečno in zadovoljno, ali mu tam bolj ugaja, ali se je nemara poročil in pozabil nanjo.

Nikoli ni prišlo o njem nobeno poročilo, nikoli, vse do danes. Šele danes je prišlo, a kakšno!

Zdajci je vstala, kakor človek, ki se na hitro za nekaj odloči. Ogrnila si je staromoden plašč, stopila v sosednjo sobo po klobuk, in s pisnom v roki odšla dol po stopnicah. Spodaj je najprej stopila v kuhinjo, potem je pa potrkala na sestrina vrata.

»Naprej!« Minka je sedela pri okrogli mizi in kvačkala.

»Za božjo voljo, kakšna si pa!« je vzklila vsa iz sebe, ko je uzrla blede sestrin obraz. »Kaj ti je? Govori vendar!«

»Dobila sem pismo od...« Ime ji ni hotelo čez blede ustnice. »Iz Italije...«

»Bog pomagaj! Pa se vendar ne bo vrnil? Ali pojdeš nemara celo ti tja? Ta ljubezen je pa res stanovita!«

Teta Frida je stala visoko vzravnan in ni rekla ničesar.

»Torej te ima še vedno rad? Po tem takim se je le dokopal tako daleč, da bo lahko preživljal svojo ženo?«

»Umrl je.« je komaj slišno odgovorila Frida.

Ko je gospa Minka videla, s koliko bolelostjo je njena sestra izgovorila te besede, se je zdrznila. Hotela je nekaj reči, toda ni se domislila ničesar pametnega. Samo nemo je zrla za njo, ko je zapuščala sobo. Kmalu nato so spodaj zarožljali ključi.

»Kam gre teta?« je poizvedoval sinko.

»Kaj vem! Najbrž hoče naročiti venec — ne, saj ga ne more poslati tako daleč... Sam Bog ve, kaj ima spet v mislih! Vesela sem, da je te istorije vendar že konec.«

»Ali je bil to ženinec tete Fride?«

»Da, nekaj takega. Toda učil se je rajši! Bo že prišla. Kadar ji kdaj ni kaj prav, odvihra ven, pa četudi padajo ošpičene preklje. Ko se zdilva, pa že najde pot domov.«

Mirko se je poslušal sklonil nad knjigo, toda učiti se ni mogel. Teto je imel zares rad. Pri njej je vselej našel nadomestilo za puščobo vsakdanjega življenja, ki jo je imel pri materi. Nekaj mu je reklo, da je

Vsak

nima toliko denarja, da more potovati v kopališče

Toda vsakdo

bi moral dati za zdravje letno 100 — 150 dinarjev in piti mesec dni mesto druge vode samo našo znamenito:

Radenski zdravilni vrelec
onega z rdečimi srci iz

Radenskega zdravilnega
kopališča Slatina Radenci

(pri Mariboru)

Zahtevajte gratis prospekt!

teti hudo, in zato je še sam postal nemiren in žalosten.

»Ko bi le vedel, kam je šla,« se je čez nekaj časa predrznil spregovoriti.

»Uči se, sem ti rekla!«

Medtem je Frida Trautmannova hitela v sneženi burji po temnih ulicah in stopila nato v premožno hišo. V pritličju je za polknicami gorela luč.

»Ali je gospod doma?«

»Da,« je odgovoril stari hišnik. »Pravkar kadi pipo in njegova gospa pripravlja šahovnico.«

»Prosim, vprašajte ga, ali bi lahko govorila z njim o neki nujni zadevi.«

»Se vprašate! Vas smem najaviti, kadar koli želite, gospodična Frida!«

In ne da bi bil stopil k vratom, je zaklical z globokim basom:

»Gospa doktorjeva, Trautmannova Frida je prišla!«

Potem je odprl vrata in na pragu se je prikazal vesel in kljub letom še zmerom brhek ženski obraz.

»Kar noter, gospodična Frida! Mojemu staremu se je že razširil obraz, komaj je zaslišal vaše ime.«

In ko je gostja prestopila prag, je veselo nadaljevala:

»Tako! In zdaj plaš in klobuk dol! To je pameten domislek! Ali boš kozarček vina? Prinesla bom najboljšega, med tem se pa le dobro zabavajta. O, saj vama na nosu berem, da imata neke skrivnosti. Toda ljubosumna nisem, nak, čeprav bi lahko bila!« je zaklicala med vrati.

»Klepetulja!« se je nasmehnil visokorasel star gospod, ki si mu že na prvi pogled prisodil, da je zdravnik. Stisnil je svoji gostji roko in posadil Frido poleg sebe na staromodni divan.

»Torej? S čim naj vam postrežem? Ali smo se spet sporekli z gospo Minko? Ali vam pa morebiti spet srce nagaja? Bledi ste, gospodična Frida! Ne smete toliko posedati, rajši malo več na sprehod!«

»Nisem prišla zaradi zdravja, ljubi doktor, drug nasvet potrebujem; za vaše posredovanje sem vas prišla prositi, za posredovanje pri vašem bratu... Saj je še v Florenci, ne?«

»Da — vsaj pred kakimi štirimi tedni je še bil.«

»Nekaj velikega bi ga prosila.«

»Ne dvomim, da vam ne bi ustregel.«

»Razume se, da ne bo imel nobenih stroškov. Za to bom že sama skrbela. Prosila ga bom samo, ali bo hotel iti v Rim in tamkaj poslati neko gospo. Pri njej bo dobil nekega fantka in tega bo pripeljal v Bazel, kjer bi ga že jaz čakala.«

»Oho! To pa nekam skrivnostno zveni!«

»Ni nobena skrivnost,« je odkimala Frida in se trudno nasmehnila. »Deček je sin nekega mojega prijatelja izza mladih let, prijatelj, ki je pred kratkim umrl. V pismu, ki mi ga je pisal dva dni pred smrtjo in ki mi ga je poslal neki njegov tovariš, me prosi, naj vzamem dečka v varstvo in naj ga pripeljem v Nemčijo.«

»Kako je otroku ime?«

Prijela se je za vrat, kakor bi jo nekaj davilo.

»Friderik Adam!« je s težavo izustila.

»Oprostite, Frida! Poznam to ime. Tudi jaz sem že nekoč...«

»...trpel zaradi njega,« je hotel reči, toda umolknil je in nemo pogledal v žalostne oči nje, ki si je nekoč tako želela in ki ga je samo zaradi onega tujca zavrnila.

»Torej mislite vzeti otroka k sebi?«

»Da, ljubi doktor.«

»Koliko je pa star?«

»Trinajst let. Približno toliko kakor Roettgerjev Mirko.«

»Ali se zavedate, kaj si boste s tem napravili?«

»Popolnoma.«

»Dobro. Pisal bom Oskarju. Mislim, da se bo z veseljem odpravil v Rim. Vašega denarja se kajpada ne bo branil, saj še danes, čeprav mu je že šest in trideset let, denar nima obstanke pri njem...«

»Ako mu je tako prav, bi mu šla naproti v Bazel ali pa v Curih.«

(Dalje prihodnje!)

SMRT PLESAVOSTI! „MORANA“ PRAVO ČUDO!

MORANA JE USAVRŠENA ODPRAVA PRIHAJE, EKCEME, JAČI IN HRANI LASIŠČE. TAKOJ USTAVI IZPADANJE LASI. LASJE PORASTEJO TUDI NA PLESASTOM MESTU. CENA STAKLENICE DO POVZETJU DIN 40.- POŠTNA DIN 7.-

MODERNA KOZMETIKA - S P L I T -
MORANA DIPLOMIRANA V LONDONU S OF GRAND PRIX IN ZLATO KOLAJNO

Cene našim malim
oglasom so zmerne in
č

Humor

ARTIST BUX

VELIK ROMAN
IZ CIRKUŠKE
GA ŽIVLJENJA

Napisal Hans Possendorf

Za pravilne odgovore na vprašanja, nanašajoča se na razplet tega romana, razpisuje uredništvo „Družinskega tednika“ 12 denarnih nagrad v skupnem znesku 2500 din

26. nadaljevanje

Ubogi predstojnik!
»Kaj vidim, sam pišeš na stroj! Kje imaš pa tajnico?«
»Poročila se je.«
»S kom?«
»Z menoj!«

Prijateljice

»France mi je včeraj poklonil svoje srce!«
»Le previdno delaj z njim, prejšnji teden mi je namreč zaupal, da sem mu ga strla!«

Dobro vino

»Zakaj je pa pri vas rdeče vino toliko dražje od belega?«
»Ali mislite, da je barva zastoj?«

Takt

»Minka, gotovo si pozabila, da je danes moj rojstni dan?«
»Nikakor ne, Metka, toda mislila sem, da ti je ljubše, če ga ne omenim!«

Dolga povest

»Glej, glej, sama si, Ančka! Kje imaš pa Milana?«
»Med nama je končano!«
»Česa ne poveš! Zares?«
»Najbrže, jaz sem končala najino ljubezen!«
»Zakaj pa vendar?«
»O, to je pa dolga povest...«
»Daj no, povej mi jo!«
»Torej ondan me je povabil na partijo šaha...«
»V svoje stanovanje?«
»V svoje stanovanje!«
»In ti si šla?«
»Šla sem...«
»In koliko časa si bila pri njem?«
»Tri ure...«
»Ali sta bila sama v stanovanju?«
»Čisto sama...«
»Pripoveduj dalje, gorim od radovednosti!«
»Kaj naj pripovedujem? Vse tri ure je z menoj — šah igral...«

Lovska

»Zakaj pa nisi tigra ustrelil?«
»Izraz na njegovem gobcu mi ni bil všeč za posteljno preprogo!«

Iznajdljivi lekarnar

Maš Lojzek je prišel v lekarno in vprašal, ali imajo tako ricinovo olje, da ni grenko in da ga je moči piti.
»Seveda ga imamo,« mu odgovori lekarnar. »Tako ti ga bom pripravil. Medtem pa spij tole limonado.«
Lojzek spije limonado in čaka na ricinovo olje.
»Ali bi rad še kaj?« ga čez nekaj časa pobara lekarnar.
»Ne, čakam samo na ricinovo olje.«
»Saj je bilo ricinovo olje v limonadi!« se zasmije lekarnar.
»Jooi... saj sem prišel po ricinovo olje za svojega očka!«

Pošten trgovec

»Ali so te hlače za sto petdeset dinarjev res iz čiste volne?« vpraša kupec nezaupljivo.
»Do vas bom docela odkrit,« pravi trgovec in se skloni h kupčevemu ušesu: »Gumbi niso iz volne, temveč iz roževine.«

Pozna jo

»Moja žena je že nekaj časa pravi angel. Kadar pridem zvečer iz službe domov, me že čakajo gorko copate, natlačena pipa in izvrstna večerja.«
»Koliko je pa stal njen novi jesenski plašč?«

Hladnost gospe Levijeve

Levi se je pritoževal rabinu, češ da je njegova žena izredno hladna.
Rabin je takoj poslal po gospo Levijevo. Ko je prišla, je strogo ukazal možu:
»Objemite jo — toda krepko!«
Levi se ni prav nič upiral in je ženo korenjaško objel. Njej je to zelo ugajalo.
Ko je rabin to videl, se je razsrdil:
»Zakaj ste mi pripovedovali, da je vaša žena hladna? Ali ne vidite, kako vas ima rada?«
»Za mogoče, gospod rabin, toda to je žena Izidorja Levija, jaz sem pa Natan Levi.«

Najnovejša škotska

MacGregorju je bilo neko dekle iz njegovega kraja zelo všeč. Sklenil jo je zasnubiti. Premišljeval je, kako bi to najbolje in načeneje naredil. Načel je odločiti: pisal ji je pismo in čakal na odgovor. Čakal je teden dni, čakal je mesec dni, minilo je leto dni, pisma ni bilo.
Na lepem je pa MacGregor nekega dne srečal prav tisto dekle na cesti. Ustavil jo je in ji dejal:
»Jaz sem MacGregor. Nekako pred letom dni sem vam pisal in vas prosil za roko, pa mi še odgovorili niste. Ali bi mi lahko povedali, zakaj?«
»Škotska mu je odgovorila:«
»Lahko, dragi moj. Pisali ste mi, toda najbrže ste pozabili, da v pismu niste priložili znamke za odgovor.«

Sonce stoji v znamenju NIVEA!

To pomenja: krasno vreme, da more porjaveti Vaša koža, ki ste jo okrepili z NIVEA. Izkoristite čim bolj sonce, izkoristite pa tudi čim bolj NIVEA! Ni boljše kombinacije kakor sonce in NIVEA in sicer za Vaše zdravje, za krasno rjavo barvo in tudi... za Vašo denarnico, kajti NIVEA je vendar tako poceni!

»Jaz prav gotovo ne, in tudi če to še tisočkrat trdite.«

»Ali morda Tom Brass? Ta mož lahko prav natanko dokaže, kje je bil tistih šest kritičnih minut: najprej pri Indijcu, potem pa pri gospodu Friedenthalu in Siebertu. Ali hočete mar trditi, da je v tistih pičlih sekundah, potem ko je zbudil Indijca in preden je šel Friedenthal in Sieberta buditi — da je torej v tistih par sekundah še enkrat stekel v hlev in je odprl zapah?«

»Niti z besedico nisem doslej omenil suma, da bi bil moj hlevar Tom Brass morilec,« je odvrnil Bux.

Tudi to zasliševanje se je končalo brez uspeha kakor vsa dotedanja...

Zvečer so aretirancu dovolili, da sprejme odvetnika. Toda Bux si ga ni bil izbral za zagovornika v bodočem procesu, temveč mu je naročil, naj vloži tožbo za ločitev zakona zoper njegovo ženo.

»In kako boste utemeljili zahtevo po ločitvi?« je vprašal odvetnik. »Mislim, da je hujskanje na umor, ki ga je zakrivila moja žena, pač dovolj velik vzrok,« je menil z grenkim zasmehom Bux.

»Hujskanje na umor?« je osupnil odvetnik.

»Saj je vendar dala pomoriti moje živali!«

»Umora živali postave ne poznajo.«

»Tak tako! Torej je samo človeško življenje sveto? Živalskega bitja po tem takem ni Bog ustvaril? Živali lahko moriš kakor koli in kadar koli hočeš? Iz objestnosti, iz jeze, iz dolgega časa, iz голе grozovitosti in podivjanosti?«

Odvetnik je skomignil z rameni. »Brez pomena je, da se zaradi tega razburjate. Ločiti se hočete. Kot vzrok bo sodišče nemara priznalo, da je bil vaš zakon zaradi zahrbtnosti vaše žene in premišljenega oškodovanja vaših živali, ki so vam potrebne za poklic, tako oman, da vam nihče ne more prisoditi več skupnega življenja s takšno osebo.«

Drugi dan opoldne so izpustili še Toma Brassa, ker ni bilo tehtnega suma, da bi bil on morilec.

X

Cirkus Kreno je že pred več tedni odšel iz Pariza in se je udobno uredil v svojem zimovališču. Tudi Buxova strežaja in njegove živali so potovale s cirkusom v M. Bux sam je pa še zmerom sedel v preiskovalnem zaporu. Njegova zadeva je postala še bolj zamotana.

Med zasliševanjem pre mnogih ljudi iz cirkusa se je pokazalo, da je bil Bux že pred tremi leti osumljen umora in da so ga celo v M. aretirali. Vladni svetnik je brž pisal po spise in je na svoje začudenje izvedel, da gre celo za dva primera: Za primer Vege in za zadevo Jacka Bensona. Zdej je bil kajpak vladni svetnik neomajno prepričan, da je Bux kriv vseh treh umorov, ne sicer zaradi sebičnih namenov, pač pa zaradi svoje nagle jeze.

Začela so se nova zasliševanja v Berlinu in v M. Spisi so romali zdej sem zdej tja, preiskovalni komisariji so potovali med obema krajema in še Bog ve kam drugam, zakaj mnogo že zaslišanih artistov je čez zimo menjalo službo Minevali so tedni in tedni.

Trikrat so medtem Buxu dovolili, da je v navzočnosti komisarja Rotha sprejel obiske: njegova mati je prišla iz Frankfurt. Bilo je žalostno svidenje. Ciljine prošnje, da bi smela obiskati Buxa, so zmerom odbili. Pač so pa pustili ravnatelja Krena k njemu. Bil je prišel nalašč iz M., da obišče Buxa in ga pregovori, naj vendar prizna resnico, in da mu zagotovi, da bodo vsi tako opisali njegov značaj, da ga bodo obtožili zgolj zaradi uboja.

In še nekdo je prišel, še nekdo je smel Buxa obiskati: major Prastelny.

Ločitev zakona je bilo sodišče medtem potrdilo. Feđa je vložila tudi sama tožbo za ločitev, vendar so njen predlog zavrnili, češ da njen mož vendar še ni obsojen! Buxova tožba je pa imela uspeh. Sodniki so prisodili krivdo Feđi in ločili zakon v njeno breme.

Poravnajte naročnino!

Kronika preteklega tedna

■ Nevarnega vlomileca Ivana Hodnika iz Bjelovarja so te dni prijeli, ravno ko je hotel vlomiti v ključavničarsko delavnico Steve Saška. Hodnik se je pravkar vrnil iz zaporov in namesto da bi začel pošteno živeti, bo spet romal za zamrežena okna.

■ Krvava ljubljenska tragedija se je te dni pripetila v predmestju Krugujeva. 36letna vdova Dušana Simičeva in njen ljubček Veselin Stamatović sta se tesno objela vrača s sestanka proti domu. Komaj sta pa iz gozda stopila na državno cesto, že je iz lovske puške počil strel in zaljubljenca sta se s smrtnim krikom zgrudila na tla. Ugotovili so, da je na zaljubljeni par streljal zapušteni Dušanin fant Jovan Ristič.

■ Trgovina z belim blagom je bila v Sabcu do zdaj v precejšnjem razmahu. Gostilničarka Leposava Vlakovičeva iz vasi Nočaje v Mačvi je s pomočjo Stane Todorovičeve primamljala 15—16 let stara dekleta in jih potem odpravljala dalje. Te dni so na podlagi prijave nekega siromašnega Sabčana gostilničarko prijeli. Izkazalo se je, da je ona res tista zvodnica, ki je zapeljevala mlada dekleta. V mestu vlada silno ogorčenje.

■ V obupu je izpila precejšnjo količino hudega strupa 19letna Dragica Kramaršičeva, tajnica Ozrena Bačiča v Jasenovcu pri Osijeku. Bačič je bil ločen, Dragica je bila pa prepričana, da bo postala njegova druga žena. Nedavno se je pa Bačič z ženo spet pobotal in Dragica je ostala brez službe na cesti. To jo je tako potrla, da si je hotela vzeti življenje.

■ Z veliko prekljo je ubila svojega moža Vandeja 40letna Sterjovičeva iz Ohrida. Mož se je zadnje čase zelo vdajal pijanosti in zato je njuno zakonsko življenje postalo pravi pekel. Te dni je mož hotel prodati še zadnji ostanek posestva; ko se je ponoči pijan vrnil domov in začel ženo pretepiti, je Lujiza pograbila veliko prekljo in z njo parkrat močno udarila moža po glavi, da je kmalu nato izdihnil.

■ Iz Plevlja poročajo, da je te dni tam umrl mlajši brat pokojnega patriarha Varnave, trgovec Uroš Rosič. Pokojnik zapušta ženo in štiri otroke.

■ Pred očmi staršev sta zgoreli v Debelem Dolu blizu Pirota dve dekletici, 4letna Zagorka in 2letna Ružica Filipovičeva. Roditelja sta med delom na polju položila otroka v leseni bajtici na slamo. Zdajci je veter iz nepogašenega pepela poleg slame dvignil iskro in jo odnesel na slamo. Pri priči je bila vsa hiša v plamenu. Nesrečni starši so šele po požaru lahko potegnili trupelci svojih nesrečnih otročičkov iz pepela.

■ V oporoki je določil izseljenec Dušan Kalinič, da želi biti pokopan v rojstnem kraju Ostrovi v Dalmaciji. Ondani so njegovo truplo pripeljali v Šibenik. Prevoz iz USA je stal 250.000 dinarjev.

■ Po novem finančnem zakonu se bo količina kovancev zvišala tako, da bo prišlo na vsakega prebivalca 97 dinarjev. Pokazalo se je tudi, da je 50dinarskih novcev preveč v prometu. Zato se bo njih količina znižala s 550 na 500 milijonov, zmanjšala pa se bo tudi njihova teža. Z novim zakonom bomo dobili bele novce po 50, 20 in 10 dinarjev in bronaste po 2 in 1 Din, po 50 in 25 par. Novci po 25 par, malo večji od novcev po 50 par, bodo prevrtani. Novci po 10 din bodo iz čistega niklja, po 2 in 1 din in po 50 in 25 par pa iz zmesi aluminija in bronu. Novce bo kovala nova državna kovnica. Sedanji kovanci pridejo polagoma iz obtoka.

■ Dvolastniki ob madžarski in avstrijski meji so po nedavnem odloku finančnega ministrstva oproščeni dolžnosti, da bi predlagali potrdila o zavarovanju valute za izvoz letošnje letine s svojih posestev, ki leže na ozemlju naše države.

Radio Ljubljana

od 26. avgusta
do 1. septembra 1937.

ČERTEK, 26. AVGUSTA

10.00: Otvoritev II. vseslov. pedološkega kongresa ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: 10 minut zabave ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Zgodovinsko ozadje slov. narodne pesmi ■ 20.30: Jožek in Ježek ■ 21.00: Prenos slavnostnega koncerta ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

PETEK, 27. AVGUSTA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Novice iz izseljeniških krogov ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Uporaba mleka v gospodinjstvu ■ 20.30: Citre solo, Vilko Skok ■ 21.15: Dueti: klavir in harmonij, Melija Gnejzda in Dimitrij Kaškarov ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 28. AVGUSTA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ Radijski orkester ■ 18.40: Javna dela v dravski banovini ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: O zunanji politiki ■ 20.30: Prigode iz bojev zoper komarja ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA, 29. AVGUSTA

8.00: Flavita solo, igra Filip Bernard ■ 9.00: Čas, poročila, spored ■ 9.15: Radijski orkester ■ 10.15: Verski govor ■ 10.30: Prenos spominske svečanosti Zveze bojevnikov z Brezij ■ 12.00: Plošče ■ 13.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 13.15: Venček narodnih pesmi (oddaja prekinjena od 14.—17. ure) ■ 17.00: Kmetijska ura ■ 17.30: Venčki slovenskih narodnih ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Harmonika solo, Stante Milan ■ 20.30: Ruski sekstet ■ 21.15: Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Vesele pesmi poje D. Zagar ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK, 30. AVGUSTA

12.00: Operetne plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Schubertove plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: 10 minut zabave ■ 20.10: Ribarstvo v dravski banovini ■ 20.30: Večer operetne glasbe ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Plošče za ples ■ Konec ob 23. uri.

TOREK, 31. AVGUSTA

12.00: Operne plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: 10 minut zabave ■ 20.10: Ribarstvo v dravski banovini ■ 20.30: Večer operetne glasbe ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Plošče za ples ■ Konec ob 23. uri.

SREDA, 1. SEPTEMBRA

10.00: Prenos otvoritve ljubljanskega velesejma ■ 12.00: Plošče po željah ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Španske plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Šah ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Mladinska ura ■ 20.30: III. koncert oddelka zbora Glasbene Matice ■ 21.15: Podoknice na ploščah ■ 21.30: Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

Dobri čevlji dober uspeh

29

2402—61000

Lahki trpezni in najprikladnejši telovadni in športni čevlji. Vel. 35—42 Din 35.—

59

5842—05

Najboljša obutev otrokom za svečanost iz finega laka z usnjenim potplatom i gumasto peto.

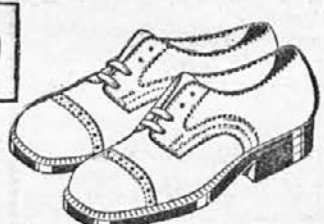
59

5892—64828

Otroški čevlji iz najfinejšega laka z trpeznim usnjenim potplatom in lepim okrasom na vezavo.

69

6622—44722

Zelo priljubljen in največ. zahtevan otroški čevlji iz finega telečjega boksa s trpeznim usnjenim potplatom.

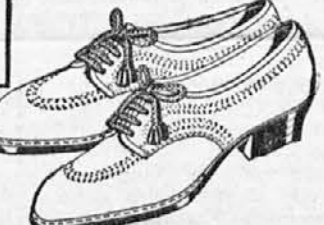
69

4975—46547

Najprikladnejši dekliški usnjeni čevlji z zaponko preko rista.

89

4624—48

Zelo lepi čevlji iz najfinejšega boksa z najnovjšim okrasom in trpeznim usnjenim potplatom za naše mlade gimnazijalke.

Rata

Knjižna založba tiskarne Merkur d. d.

v Ljubljani, Gregorčičeva ulica 23a

opozarja na naslednje knjige svoje založbe:

Dr. I. Matko — PERKUSIJA IN AVSKULTACIJA	120'—
Dr. Vidmar M. — MOJ POGLED NA SVET	100'—
Dr. Vidmar M. — OSLOVSKI MOST	100'—
Claude Anet — ARIJANA, roman, vezano	80'—
Conan Doyle — POZNA OSVETA, roman, vezano	24'—
Gabršček A. — GORIŠKI SLOVENC I. del	80'—
Kreft — V OKLOPNJAKU OKOLI SVETA, roman, vezano	24'—
Rehar R. — PESMI O KRALJEVICU MARKU, broširano	20'—
Rehar R. — POPOTOVANJE PO ZVEZDI VECERNICI, broš.	12'—
Spicar J. — MARTIN NAPUHEK, igra, broš.	10'—
Vachek E. — KRI NE KLICE PO MASCEVANJU, broš.	48'—
	vez. 54'—
Ivo Šorli — IZBRANI SPISI, obstoječi iz šestih knjig, broš.	230'—
	vez. 320'—

Mala knjižnica — Jurčič: SOSEDOV SIN — Dr. B. Škerlj: CLOVEK — Beecher-Stowe: KOČA STRICA TOMA — Goethe: EGMONT — Horatius Flaccus: PESMI — Storm: JEZDEC NA SERCU — Jan Neruda: MALOSTRANSKE POVESTI. Vsak zvezek stane broširan din 15'—, vezan 20'—

Na vse gornje cene dovolimo onim naročnikom, ki se sklicujejo na naš oglas v »Družinskem tedniku«, 20odstotni popust.

ska ura ■ 20.30: III. koncert oddelka zbora Glasbene Matice ■ 21.15: Podoknice na ploščah ■ 21.30: Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

Vljudnost nad vse

Mala Marjetka je zelo vljudna. Neko jutro pride k zajtrku in resno pozdravi:

»Dobro jutro, mamica, dobro jutro očka, dobro jutro jaz!«

„DRUŽINSKI TEDNIK“

V
vsako
SLOVENSKO HIŠO!

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje
ste postroženi s
KURIVOM
pri trdkih

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus
stalni odjem

Prilika

ugodnega nakupa Hubertus
perilo — obleke — za šolarje

Presker
Sv. Petra c. 14

Iščemo

zastopnike, potnike, mestne in sreske v Dravski banovini za monopoliziran, brezkonkurenčen, množinski predmet. Stroga delitev po okrajih. Samo vpejani in resni, eventualno podjetja z velikim krogom odjemalcev, ki so v stanju prevzeti založo za Din 5000.— in več v gotovini, naj pošljejo svoje ponudbe na upravo lista pod »Milo-novost«.

FR. P. ZAJEC

IZPRAŠAN OPTIK IN URAR

LJUBLJANA — STARI TRG 9

Velika izbira vsakovrstnih naočnikov, povečevalnih stekel, daljnogledov, toplomerov, barometrov, barotermometrov, hygrometrov, t. d. — Raznovrstne ure, zlatina in srebrnina. — Ceniki brezplačno!